

AMERICAN UNIVERSITY

10

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΙΔΑΓ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Αριθ.

4,14

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Π.Ε.Κ. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Αριθ.

5/949

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΙΔΑΓ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Αριθ.

4,14

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Π.Ε.Κ. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Αριθ.

5/949

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΙΔΑΓ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Αριθ. 946

4,474

ΚΑΛΗΝ

ΟΡΕΞΙΝ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Γεν. αριθ. 502/1978

Κατηγορία 10

Είδ. αριθ. 6

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΙΔΑΓ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Αριθ. _____

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐκδοτικός Οἶκος Δ. καὶ Π. Δημητράκου

56—Ὁδὸς Σταδίου—56

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΟΥ ΠΡΑΚΛΕΙΟΥ

Ἀριθ. αἰθ. 231
Κατηγ. 625.025.4

ΚΑΛΗΝ ΟΡΕΞΙΝ !

Εἶνε ἡ ὥρα μεταξὺ μεσημβρίας καὶ μιᾶς ἡ ὥρα τοῦ γεύματος.

Μία νέα κυρία εἰσέρχεται εἰς τὸ ζυθεστιάτοριον μόνη. Εἶνε εὐμορφη, λεπτή, ἐνδεδυμένη με κομψὴν σεμνότητα. Ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν της καὶ τοὺς τρόπους της δὲν φαίνεται ν' ἀνήκη εἰς τὴν τάξιν τῶν γυναικῶν ὑπόπτου ἠθικῆς, καὶ δὲν ἔρχεται πρὸς ἄγρην συντρόφου. Θὰ εἶναι ἴσως χήρα, ἢ ζωντοχήρα, ἢ ξένη· καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχει ἰδικόν της σπίτι, ἔρχεται νὰ εὕρῃ τροφὴν ἐκλεκτὴν καὶ καθαρὰν εἰς τὸ ἀριστοκρατικὸν ἐκεῖνο κέντρον τοῦ καλοῦ κόσμου.

Ἡ αἰθρῶσα ἀπαστράπτει ἀπὸ καθαριότητα· τὰ ἐπιτραπέζια σκεύη, τὰ τραπεζομάνδηλα, αἱ πετσέται λαμποκοποῦν. Αἱ εἰκόνες εἰς τοὺς τοίχους παριστάνουν διάφορα φαγώσιμα, πτηνὰ, ψάρια, θαλασσινά, κυνήγι καὶ ἐν γένει, κρέατα καὶ ὀπωρικὰ διάφορα ἐλυστικώτατα, ὅλα διεγερτικὰ τῆς ὀρέξεως. Εἰς τὴν θαλπερὰν ἀτμόσφαιραν τῆς αἰθρῶσης διαχέονται ὀσμαι φαγητῶν καὶ καρυλευμάτων ὀρεκτικῶν, γαρ-γαλιζοῦσαι τὴν ὄσφρησιν.

Ἡ κυρία, ἥτις εἶνε, ὡς φαίνεται, τακτικὴ θαμῶν τοῦ ἐστιατορίου, ἐκλέγει ἐν παράμερον μικρὸν τραπέζιον με μίαν θέσιν εἰς τὴν γωνίαν τῆς αἰθούσης. Φαίνεται ἐπιζητοῦσα τὴν μόνωσιν, διὰ ν' ἀποφύγη τὰς δυταρέστους γεινιάσεις καὶ ἰδίως τὰ ὄχληρά ἢ αὐθάδη βλέματα τῶν ἐρωτοτρόπων. Εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτῆς ἀπόστασιν κάθηνται δύο σοβαροὶ καὶ ἡλικιωμέ-

νοι κύριοι, ἐρχόμενοι πιθανῶς ἀπὸ κάποιαν ἐπιστημονικὴν τελετὴν, διότι φέρουν ἐπίσημον ἔνδυμα, οἱ ὅποιοι γευματίζουν συνομιλοῦντες.

Ὁ ὑπηρετῆς ὑποδέχεται χαιρετῶν φιλοφρόνως τὴν κυρίαν, ἥτις φαίνεται ὅτι τοῦ εἶναι γνωστῆ, καὶ πλησιάζων ἀναμένει τὰς διαταγὰς τῆς. Ἡ κυρία ἀγαπᾷ τὴν καλοφαγίαν καὶ καταρτίζει ἐν συνεννοήσει μετὰ τοῦ ὑπηρετοῦ τὸ πρόγραμμα τοῦ γεύματός τῆς.

Μετ' ὀλίγον κομίζεται καὶ παρατίθεται πρὸ τῆς πελάτιδος ἓνα πιάτον με μίαν δωδεκάδα στρεΐδια φρεσκότατα καὶ ὀρεκτικώτατα.

Ὁ εἰς τῶν δύο ἱατρῶν, ὅστις εἶχε ρίψει ἀφηρημένος τὸ βλέμμα εἰς τὰ στρεΐδια, τὰ κομιζόμενα ὑπὸ τοῦ ὑπηρετοῦ πρὸς τὴν κυρίαν, καὶ συνεχίζων ἴσως τὴν διεξαγομένην ἡδὴ μετὰ τοῦ συναδέλφου του ἐπιστημονικὴν συνομιλίαν περὶ τροφίμων, ἀκούεται λέγων :

— Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μετὰ τὰ στρεΐδια, φίλτατε

συναδέλφε. Πρὸ ἑνὸς μηνὸς μόλις ἐξωντώθη μία ὀλόκληρος οἰκογένεια πελατῶν μου ἀπὸ ἑξ ἄτομα, ἡ ὁποία ἐδηλητηριάσθη ἀπὸ στρεΐδια....

Ἡ κυρία, ἡ ὁποία ἐπλησίαζεν ἡδὴ εἰς τὸ στόμα τῆς τὸ πρῶτον ὀρεκτικώτατον καὶ ἀρωματικώτατον στρεΐδι, ἀνασκιρτᾷ καὶ τὸ κυττάζει με δισταγμὸν καὶ ἀνησυχίαν.

Ὁ δεῦτερος ἱατρός.— Ὁὐ ἔπαθαν ἀπὸ τύφον, φαίνεται, αἱ ;....

Ὁ πρῶτος ἱατρός (Ἀφηρημένος πάντοτε καὶ κυττάζων τὰ στρεΐδια τῆς κυρίας με βλέμμα πλήρως ἀηδίας). Βέβαια! Αὐτὰ τὰ θαλασσινά, βλέπετε, μαζεύουν μέσα εἰς τὴν θάλασσαν ὅτι βρώμα ὑπάρχει ἐκεῖ... Εἶναι ἓνα εἶδος ζωντανὰ σφουγγάρια, ὁποῦ τὰ καταπίνουμεν, χωρὶς νὰ τὰ ξεπλύνουμεν.

Ἡ κυρία ἡ ὁποία ἔσπεκε διστάζουσα, ἀποθέτει μετὰ σπουδῆς τὸ στρεΐδι εἰς τὴν πιατέλλαν, χωρὶς νὰ τὸ γευθῆ.

Ὁ δεῦτερος ἱατρός. (Κυττάζων καὶ αὐτὸς πρὸς τὸ τραπέζι τῆς κυρίας). Καὶ τὸ φοβερώτερον εἶνε ὅτι ἐκεῖνα ποῦ ἔχουν πλέον εὐμορφὴ θωρῶν....

Ὁ πρῶτος ἱατρός. Ναί, ἐκεῖνα ποῦ φαίνονται ὑγιεινότερα....

Ὁ δεῦτερος ἱατρός. Αὐτὰ μπορεῖ νὰ περιέχουν τὸν τύφον....

Ὁ πρῶτος ἱατρός. Τὴν χολέραν....

Ὁ δεῦτερος ἱατρός. Τὴν πανοῦκλαν... τὸν τέτανον... Κύριος οἶδε τί ἄλλα κακὰ!..

Ἡ Κυρία. (Προσκαλοῦσα τὸν ὑπηρετῆν καὶ ἀπομακρύνουσα τὴν πιατέλλαν μετὰ τὰ στρεΐδια). Πάρτα ἀπ' ἐδῶ, καὶ παράγγειλε νὰ γείνη γρήγορα τὸ μπιφτέμι

Ὁ ὑπηρετῆς (Ἐκπληκτος). Πῶς κυρία! Δέν

έγγιζατε διόλου τὰ στρείδια ; Σᾶς βεβαίῳ πῶς εἶνε τῆς στιγμῆς.

Ἡ Κυρία. Μὴ σὲ μέλη!.. Δὲν ἔχω διάθεσιν.... Τὸ μπιφτέκι γρήγορα, παρακαλῶ.

(*Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ δύο ἐπιστήμονες κατ γίνονται νὰ τρώγουν.* Ἀλλὰ τὴν στιγμήν ὅπου ὁ ὑπηρέτης φέρει τὸ μπιφτέκι εἰς τὴν κυρίαν καὶ αὐτὴ ἐτοιμάζεται νὰ τὸ φάγῃ, ὁ εἷς τῶν δύο ἰατρῶν κυττάζων λοξῶς τὸ κομισθὲν μπιφτέκι, ἐπαναλαμβάνει τὴν συνομιλίαν μὲ τὸν συνάδελφόν του).

Ὁ πρῶτος ἰατρός. Ἀλήθεια! εἶδετε ἐκεῖνα τὰ νέα περιοτατικά τῶν δηλητηριάσεων ἀπὸ τὰ ψητὰ κρέατα καὶ τὰ μπιφτέκια;

Ὁ δεύτερος ἰατρός. Ἄ, βέβαια!... Ἐκεῖνα τὰ σάπια κρέατα, ὅπου ἡ ὑγειονομικὴ ὑπηρεσία τὰ καταβρέχει μὲ πετρέλαιον, διὰ νὰ τὰ καταστήσῃ ἀχρηστα, ἀλλὰ οἱ ξενοδόχοι καὶ οἱ μάγειροι τὰ ξεπλύνου καὶ τὰ σερβίρου εἰς τοὺς πελάτες των. Τί κωμῳδία!

(Ἡ κυρία, ἡ ὅποια δὲν εὕρισκε διόλου κωμικὸν τὸ πρᾶγμα, ὀσφραίνεται μὲ πολλὴν ἀνησυχίαν τὸ κομματάκι ἀπὸ τὸ μπιφτέκι καὶ τὸ κρατεῖ καρφω-

μένον εἰς τὴν ἄκρην τοῦ πηρονίου της, διστάζουσα νὰ τὸ βάλῃ εἰς τὸ στομα της).

Ὁ πρῶτος ἰατρός. Δηλαδή, διὰ νὰ ὀμιλήσωμεν ἐπιστημονικώτερον, ἐὰν ἡ ἀποσύνθεσις εὕρισκεται ἀκόμη εἰς τὸ πρῶτον στάδιον, τὸ τοιοῦτο κρέας δὲν εἶνε καὶ πολὺ ἐπιβλαβές...

Ὁ δεύτερος ἰατρός. Συμφωνῶ, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως ὅτι ἡ ἀποσύνθεσις ἔγεινε εἰς τὸ ὑπαιθρον· διότι ὅταν γίεται ἐντὸς ἀγγείου, παράγονται τοξίνοι αεραυνοβόλοι....

Ὁ πρῶτος ἰατρός, Βεβαίως· ἀλλὰ εἰς τὴν παροῦσαν περίπτωσιν μοῦ φαίνεται ὀρθὴ ἡ ἐξήγησις, ὅτι ἡ δηλητηρίασις προέρχεται ἀπὸ τὸ ἀκαθάρτιστον πετρέλαιον....

(Ἡ κυρία ἀποθέτει ὀριστικῶς τὸ κομματάκι τοῦ κρέατος εἰς τὸ πιάτον της καὶ κυτᾶ προσκαλοῦσα τὸν ὑπηρέτην μὲ ὄφρος ἀηδίας. Ὁ ὑπηρέτης προσέρχεται ἐκπληκτος, ἡ δὲ κυρία διατάσσει ὀλιγον τυρί· ἀλλ' ἔως νὰ τῆς τὸ φέρῃ, ἡ ἀτυχής κυρία, ἡ ὅποια πευᾶ ὑπερβολικᾶ, κόπτει μίαν φέταν ψωμί καὶ τὸ ἀλείφει μὲ βούτυρον ἀπὸ τὸ πιάτον μὲ τὰ ὀρεκτικά. Ἡ πρᾶξις της ὅμως αὐτὴ δὲν διαφεύγει τὴν παρατήρησιν τοῦ ἐνὸς ἐκ τῶν δύο γειτόνων της).

Ὁ δεύτερος ἰατρός. Ἀλήθεια, ἐδοκίμασα χθὲς ἓνα ἐξαιρετικὸν βούτυρον, ὅπου κατασκευάζει ἓνας φίλος μου καὶ πρόκειται τώρα νὰ τὸ εἰσαγάγῃ εἰς τὴν κοινὴν χρῆσιν. Μὰ δὲν ξεύρετε τί νόστιμον εἶνε!..

Ὁ πρῶτος ἰατρός. (Μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον). Καὶ μὲ τί τὸ κατασκευάζει;

Ὁ δεύτερος ἰατρός. (Μὲ ἔπαρσιν διὰ τὴν ἐπίνοιαν τοῦ φίλου του). Μὲ ξύγκι βωδιονόν!..

(Ἡ κυρία ἡ ὅποια ἐδάγκωνεν ἤδη τὴν φέταν μὲ τὸ βούτυρον, θὰ εὕρισκε βέβαια εἰς αὐτὴν κάποιαν

παράξενην γεῦσιν, διότι εὐθὺς τὴν ἀποθέτει εἰς τὸ πιάτον τῆς).

Ὁ δεῦτερος ἰατρός. (Ὅστις εἶχε ξεχάσει μίαν λεπτομέρειαν). "Α, ναι! Προσθέτει καὶ ὀλίγον ἀνθρακικὸν ὀξύ καὶ ὀξικὸν μόλυβδον... Μὰ δὲν εἰξεύρετε τί νόστιμον ποῦ γίνεται!

(Ἡ κυρία ρίπτει κρυφὰ ὑποκάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι τὴν βουτυρωμένην φέταν καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ροφήσῃ τὸ ποτήρι ὁποῦ εἶναι γεμάτον ἀπὸ ξανθὴν καὶ ἀφρώδη μπίρραν.).

Ὁ πρῶτος ἰατρός. (Παρακολουθῶν ἀφηρημένος τὴν ὄψωσιν τοῦ ποτηρίου τῆς μπίρρας πρὸς τὰ χεῖλη τῆς κυρίας). "Ἐνα πρᾶγμα καταπληκτικὸν εἶνε καὶ ἡ σημερινὴ κχτασκευὴ τῆς μπίρρας. Μήπως νομίζετε ὅτι ὑπάρχει ἔστω καὶ ἓνα μόνον ζυθοποιεῖον ὁποῦ νὰ μεταχειρίζεται σήμερον λυκίσκον διὰ κατασκευὴν τῆς μπίρρας;

Ὁ δεῦτερος ἰατρός. "Α, μπᾶ!..ποῦ νὰ εὔρεθῇ τέτοιο πρᾶγμα!

Ὁ πρῶτος ἰατρός Εἶδα ἐγὼ μὲ τὰ μάτια μου νὰ μεταχειρίζονται λευγῆνας καὶ παπαρούνας, καὶ φλούδας πύξου καὶ εὐθαλίαν, καὶ αἶραν, καὶ κισσίαν καὶ στραμώνιον. Ὡς καὶ θεϊκὸν χαλκὸν βάζουν!..καὶ ἐμετικὸν κάρυον ἀκόμη οἱ ἀθεόφοβοι!...

(Ἡ κυρία ἐντρομος ἀποθέτει γεμάτον τὸ ποτήρι τῆς μπίρρας εἰς τὸ τραπέζι τῆς, ἀφοῦ περιέχει τόσα τρομερὰ δηλητήρια, προτιμῶσα καλλίτερον νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὴν δίψαν, παρὰ νὰ δοκιμάσῃ ἔστω καὶ μίαν ρανίδα.

Ὁ ὑπηρέτης ἐν τῷ μεταξὺ κομίζει ἐντὸς δίσκου διάφορα εἶδη τυρίου.)

Ὁ ὑπηρέτης (Προσφέρων τὸν δίσκον πρὸς τὴν κυρίαν). "Αγαπᾶται ὀλίγον Πὸν—λεβέκ;

Ὁ πρῶτος ἰατρός. "Α! ἀλήθεια!.. Ξεύρετε πῶς προσφυλάττουν αὐτὸ τὸ τυρὶ τοῦ Πὸν—λεβέκ διὰ νὰ μὴ σκουληκιάζῃ; Τὸ ξεπλένουν μὲ ποντικοφάρμακον ἀπλούστατα!..

Ἡ κυρία. (Κατατρομαγμένη). "Ὁχι, ὄχι!.. Δὲν θέλω Πὸν—λεβέκ!..

Ὁ ὑπηρέτης. Τότε σᾶς συνιστῶ τὸ Μπρί, κυρία..Κυττάξετε τί ὄραία ποίτητος ποῦ εἶνε!

Ἡ Κυρία. (Γεμάτη ὄρεξιν.) Ναι, πραγματικῶς. Φτίνεται ὡς κρέμα. (Κόπτει ἓνα μεγάλο κομμάτι καὶ ἀρχίζει νὰ τρώγῃ μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν).

Ὁ δεῦτερος ἰατρός. (Κρυφὰ πρὸς τὸν συνάδελφόν του, ἀλλ' ἀρκετὰ δυνατὰ ὥστε ν' ἀκούεται). Ξεύρετε πῶς κατορθώνουν οἱ χωριάτες μας οἱ πονηροὶ νὰ δι-

δουν εἰς αὐτό τὸ εἶδος τοῦ τυριοῦ τόσον εὐχάριστον ὄψιν ;

Ὁ πρῶτος ἰατρός. "Οχι! πῶς ;

Ὁ δεύτερος ἰατρός. "Ἐχουν κάτι μεθόδους οἱ μασκαράδες!.. Λοιπὸν κáθηνται ἀπ' ἐπάνω καὶ τὸ..
..Ψιθυρίζει μίαν λέξιν).

(Ἡ κυρία ἤτις ἀκούει τὴν λέξιν ἀφίνει κραυγὴν καὶ λιποθυμεῖ. Θόρυβος καὶ ἀναστάτωσης εἰς τὸ ἐστιατόριον).

Ὁ ὑπηρέτης. ("Ἐντρομος) Τί ἔπαθε!.. τί συμβαίνει!..

Ὁ πρῶτος ἰατρός. (Προστρέχων πρὸς τὴν πάσχουσαν) Καμμιά δυσπεψία χωρὶς ἄλλο!

Ὁ δεύτερος ἰατρός. (Μὲ ὄφος ἀποφθεγματικόν).
Νὰ τί παθαίνει κανεὶς, ὅταν δὲν προσέχη εἰς ὅ,τι τρώγει!

(Ἐκ τῶν τοῦ Χανροί).

ΦΙΛΟΘΕΝΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΑΝΑΡΗΣ εισοδηματίας πενηντάρης.

Κα ΜΑΝΑΡΗ.

Κος ΑΧΙΛΕΑΣ, λοχαγός απόστρατος.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ, υπηρέτρια.

*Η σκηνή εις τὴν τραπεζαρίαν μιᾶς βίλλας, εἰς ἀπότα-
τον καὶ ἔρημικὸν μέρος τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου. Τὸ τρα-
πέζι εἶνε στρωμένον, ἕτοιμον διὰ τὸ γεῦμα.

A'

MANAPHΣ. (Έξαπλωμένος εις τὴν πολυθρόναν διαβάζει τὴν ἐφημερίδα του). Νὰ καὶ κάτι ποῦ μὰς ἐνδιαφέρει! (Πρὸς τὴν σύζυγόν του). *Ακουσε ἐδῶ τί

γράφει, Πολοξένη.
(Αναγινώσκει)

«Ἡ δημοσία ἀ-
ασφάλεια εἰς τὰ
«περίχωρα τῆς
«πρωτευούσης μας
«διατελεῖ εἰς οἰ-
«κτρὰν κατάστα-
«σιν. Κροδοματα
«ληστείας συμβαί-
«νουν καθημερι-
«γῶς, ὡς καὶ εἰς
«αὐτὰ τὰ περίε-
«τῶν φαληρικῶν

«συνοικισμῶν...» Δηλαδή ἐδῶ σιμά!.,

Κα MANAPH Δυστοχία μας!...

MANAPHΣ (Ἐπαναλαμβάνει τὴν ἀνάγνωσιν) ..
«Κατὰ τὴν τελευταίαν ἐβδομάδα συνέβησαν αὐτόθι περὶ
«τὰς δέκα κλοπὰς διὰ ρήξεως καὶ δύο φόνοι»...

Κα MANAPH (Τρομαγμένη). Παναγία μου!...

MANAPHΣ (Ἐξακολουθεῖ τὴν ἀνάγνωσιν). «Μεθ'
«ἄλλα τὰ ληφθέντα ὑπὸ τῶν ἀρχῶν μέτρα, δὲν κατωρ-
«θώθη μέχρι σήμερον νὰ συλληφθῇ κανεὶς ἐκ τῶν ἐνό-

«χών, ὅτινες ὑποτίθεται ὅτι ἀνήκουν εἰς σπείραν ἐπι-
φυλιδύων κακοποιῶν, τῶν πλείστων δραπετῶν ἐκ τῶν
«φυλακῶν... Χθὲς ἀκόμη παρὰ τὴν Γλυφάδαν»...

Κα ΜΑΝΑΡΗ (Κατεπτοημένη). Παρὰ τὴν Γλυφά-
δαν !.. Ἐδῶ παραπέρα δηλαδὴ !..

ΜΑΝΑΡΗΣ (Συνεχίζων τὴν ἀνάγνωσιν)... «Εἶχαν
«τὸ θράσος νὰ εἰσέλθουν εἰς μίαν ἑπαυλιν κατοικη-
«μένην»...

Κα ΜΑΝΑΡΗ (Ὦς ἄνω). Κατοικημένην !.. Μπᾶ
τοὺς κακούργους !..

ΜΑΝΑΡΗΣ (Ὦς ἄνω)... «Καὶ τὴν κατελήστευσαν.
«Εἶνε δὲ ἐντόχημα ὅτι οἱ κατοικοῦντες, ἢ ἐκοιμῶντο
«καὶ δὲν ἐνόησαν τί συμβαίνει, ἢ — ὅπερ καὶ πιθανώ-
«τερον — δὲν ἐτόλμησαν ἐκ φόβου νὰ ἐμφανισθοῦν καὶ
«νὰ ἀντισταθοῦν, διότι ἄλλως θὰ ἐπιπτον θύματα τῶν
«θρασουτάτων ληστῶν».

Κα ΜΑΝΑΡΗ Ἄκουε ἐκεῖ !... Μπορεῖ κ' ἐμεῖς
ἐδῶ νὰ πάθωμεν καμμίαν τέτοιαν συμφορὰν... Ἄν τοὺς
καπνίσῃ νὰ περάσουν καμμίαν νόκτα κι' ἀπ' ἐδῶ ;..

ΜΑΝΑΡΗΣ (Θέλων νὰ δείξῃ ὅτι δὲν παραδέχεται
ὡς πιθανὸν τοιοῦτον πρᾶγμα). Ἐλα δά !..

Κα ΜΑΝΑΡΗ Καὶ γιατί τόχα ;.. Μήπως εἴμεθα
ἐδῶ ἀσφαλισμένοι ; Τὸ τελευταῖο σπῆτι τοῦ συνοικισμοῦ
ἀπέχει ἀπὸ μᾶς ἐκατὸν βήματα... Καὶ δὲν περνᾷ ψυχὴ
ποτὲ ἀπ' ἐδῶ !.. Τὴν νόκτα μάλιστα !..

ΜΑΝΑΡΗΣ (Ὅπως οὖν κλονιζόμενος). Δὲν σοῦ
λέγω, ἀλλά...

Κα ΜΑΝΑΡΗ Φωτισμὸς δὲν ὑπάρχει διόλου...
ἐρημία !..

ΜΑΝΑΡΗΣ Καλέ, δὲν θὰ τολμήσουν. (Ἀνακτῶν
κάπως τὸ θάρος του). Ἠσχάσε.

Κα ΜΑΝΑΡΗ Καὶ ἂν κοπιᾶσουν τέλος πάντων,
ποιὸς θὰ τοὺς ἀντισταθῇ ; Δὲν μοῦ λές ;

ΜΑΝΑΡΗΣ (Μὲ κάποιαν δειλίαν). Μὰ ὑποθέτω
πῶς ἐγώ... ,

Κα ΜΑΝΑΡΗ (Μὲ οἰκτιριστὸν ἄρκετὰ φανερόν).
Ἐσο ;.. Ἄ ! ὄχι, Νικολάκη μου, ὄχι !..

Β'

Εἰσέρχεται ἡ ΚΑΤΕΡΙΝΑ μὲ μίαν πιατέλλαν σκε-
πασμένην, τὴν ὁποῖαν ἀποθέτει ἐπὶ τῆς τραπέζης.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Ὅριστε τὸ στυφάδο !

Κα ΜΑΝΑΡΗ Ἄς φάμε τώρα ὡστόσον. (Κάθεται
παρὰ τὴν τράπεζαν).

ΜΑΝΑΡΗΣ (Πλησιάζων τὸ κάθισμά του εἰς τὸ
τραπέζι καὶ κρεμῶν τὴν πετσέταν του εἰς τὸν λαι-
μόν του). Κ' ἔχω μίαν ὄρεξιν !..

(Ἀκούεται εἰς τὴν ἐξώπορταν τὸ κουδοῦνι νὰ
κτυπᾷ δυνατά).

ΜΑΝΑΡΗΣ (Κρατῶν μετέωρον τὸ πηροῦνι του).
Ποῖος νὰ εἶνε ;

Κα ΜΑΝΑΡΗ Ὁ διανομεὺς θὰ εἶνε, καλέ !

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Ὅχι, κυρία ! Εἶνε μισὴ ὥρα τώρα
ποῦ ἐπέρασεν ὁ διανομεὺς κ' ἔφερε τὴν ἐφημερίδα.

Κα ΜΑΝΑΡΗ Καλὰ λές !.. Ἀγκαλὰ Πέμπτη σή-
μερα !.. Δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε ἄλλος παρὰ ὁ κύρ Ἀ-
χιλλέας !

(Ἡ Κατερίνα ἐξέρχεται).

ΜΑΝΑΡΗΣ (Φουρκισμένος ρίπτει τὴν πετσέταν
του ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι). Ἐκεῖνο τὸ τσιμποῦρι ;..
Ἄ !.. μὰ γιὰ νὰ σοῦ πῶ ! φθάνει πετὰ !.. Ἄ !.. μᾶς
παρασκότισε αὐτὸς ὁ κύριος !.. Τὸ παράκαμε πλεόν !..
Κάθε Πέμπτη καὶ Κυριακὴ νὰ τὸν ἔχωμε στὴ ράχι μας
φόρτωμα !.. Δὲν ὑποφέρεται, βρὲ ἀδελφέ !.. Δὲν μπο-
ρεῖ νὰ μένῃ καὶ στὸ σπῆτι του ;..

Κα ΜΑΝΑΡΗ Καὶ νὰ μὰς βρωμίζη μ' ἐκείνην τὴν πίππα του !..

ΜΑΝΑΡΗΣ Καὶ νὰ φτύνη διαρκῶς στὸ μανδύλι του !.. Τί ἀηδία !

Κα ΜΑΝΑΡΗ Ἕνας χονδράνθρωπος, ἐγωῖστής, παραχοποιός !..

ΜΑΝΑΡΗΣ Ἀνοπόφορος ἀλήθεια, μ' ἐκείνα τὰ χονδροκομμένα ἀστεία του, καὶ μὲ τῆς στερεότυπες ἱστορίες διὰ τὰ ἀνδραγαθήματά του ...

Κα ΜΑΝΑΡΗ Πρέπει νὰ τοῦ δώσης νὰ καταλάβῃ πὼς μὰς παραφορτώνεται !

ΜΑΝΑΡΗΣ (Κουρδισμένος ἤδη). Μὴ σὲ μέλει καὶ θὰ ἰδῆς ! Δὲν θὰ τὸν ντραπῶ ἐγὼ αὐτὸν τὸν κύριον, ὁποῦ μὰς κοπιάζει τακτικά μὲς στὴν ὥραν τοῦ γεύματος, αὐτὸν τὸν παράσιτον τὸν ἀνοπόφορον ! ..

ΚΑΤΕΡΙΝΑ (Εἰσερχομένη) Κυρία, εἶνε ὁ κύριος Ἀχιλλέας...

Κα ΜΑΝΑΡΗ Καλὰ τὸ εἶπα ἐγὼ ! (Πρὸς τὴν Κατερίναν μὲ ὕφος δυσαρσεκείας). Πές του νὰ κοπιάσῃ !. (Πρὸς τὸν σύζυγόν της) Ἄ ! μὰ εἶνε ἀνοπόφορος ἀλήθεια.

ΜΑΝΑΡΗΣ (Μὲ ἔμφασιν). Τώρα θὰ ἰδῆς !..

Γ'

Ὁ κύριος Ἀχιλλέας, τοῦ ὁποίου τὴν ἐμφάνισιν προαναγγέλουν οἱ τριγμοὶ εἰς τὴν σκάλαν καὶ ὁ κρότος τῶν ὑψηλῶν στρατιωτικῶν ὑποδημάτων του, ἀπομιμεῖται ἀπ' ἔξω τὸν ἦχον σαλπίσματος.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ Τά !. τατατά !. τατατατά !. τατατατά !.. (Εἰσερχεται περιστρέφων εἰς τὴν χεῖρά του ὡς μύλον τὸ μπαστουνί του). Καλημέρα τῆς ἀφεντιάς σας !.. Ἐδῶ εἶμαι κ' ἐγὼ... Παράν !

ΜΑΝΑΡΗΣ (Χωρὶς νὰ δείξῃ τὴν παραμικρὰν εὐχαρίστησιν, οὔτε νὰ κινηθῇ διόλου πρὸς ὑποδοχὴν του). Σὲ εἶδαμε δά ! εἶνε περιττὸν νὰ μὰς τὸ λές.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ Ὅταν εἶδα πὼς εἶνε ὁ καιρὸς τόσον ὠραῖος, εἶπα μὲσα μου : «Μωρέ, δὲν πηγαίνω νὰ ἰδῶ ἐκείνους τοὺς ἀγαπητοὺς μου τοὺς Μανάρηδες, ποῦ θὰ στενοχωροῦνται ἴσως μονάχοι τοὺς ἐκεῖ πέρα ;»...

(Βραχὺ διάλειμμα σιγῆς. Οἱ δύο σύζυγοι σερβίρονται ἀπὸ τὴν πιατέλλαν καὶ ἀρχίζουν νὰ τρώγουν μὲ ὄρεξιν.)

Κα ΜΑΝΑΡΗ (Πρὸς τὸν σύζυγόν της.) Λιγάκι ἀκόμη, σὲ παρακαλῶ, Νίκο. Βάλε μου καὶ κανένα κρομμυδάκι... (Τεῖνει τὸ πιάτο της). (Ὁ Μανάρης τὴν σερβίρει ἀκόμη).

ΑΧΙΛΛΕΑΣ (Μὲ ὀπισθοβουλίαν). Ὁραῖον φαγητὸν ἔχετε !.. Ἡ μρωδιά του ἀνοίγει τὴν ὄρεξιν ! Στυφάδο εἶνε ;

ΜΑΝΑΡΗΣ Ναί. Ἡ Κατερίνα σήμερα ἐμαγείρῃσεν ἔξοχα.. (Πρὸς τὴν σύζυγόν του) Θέλεις ἀκόμη λιγάκι, Ἐλένη ;

Κα ΜΑΝΑΡΗ Ναί, βάλε μου. (Ὁ Μανάρης τὴν σερβίρει).

ΑΧΙΛΛΕΑΣ Ἄ ! εἶνε εὐτόχημα νᾶχη κανεὶς μιὰ καλὴ μαγείρισσα !..

Κα ΜΑΝΑΡΗ (Πρὸς τὸν Ἀχιλλέα ὀμιλοῦσα γρηγορὰ) Δὲν σὰς εἶπα νὰ καθήσατε στὸ τραπέζι μας, διότι εἶμαι βεβαία πὼς θὰ ἐγευματίσετε. (Ὁ Ἀχιλλέας ἐτοιμάζεται ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλ' ἡ κυρία τὸν προλαμβάνει καὶ ἔξακολουθεῖ). Πέτε μου, ἀλήθεια.... ἐδιδάσατε ἐφημερίδες ; Τί λένε ;

ΑΧΙΛΛΕΑΣ (Ἀπογοητευμένος) Ὅχι !..

Κα ΜΑΝΑΡΗ Ἦκουσα πὼς ἔγεινε κάπου ἓνα μεγάλο δυστύχημα κ' ἐχάθημε πολὺς κόσμος.

(Πρὸς τὸν σύζυγόν της) Λιγάκι ψωμί, Νίκο!...
MANAPHΣ (Τῆς προσφέρει τὸ ψωμί). Πάρε!

Ἐγὼ τὴν ἐτόλωσα γιὰ καλὰ.

Κα MANAPH Ἐξακολουθοῦσα νὰ τρώγῃ) Λέγουν πὼς ἔγεινε κάπου μεγάλος σεισμός κ' ἐσκοτώθησαν χιλιάδες ἄνθρωποι!.. (Μὲ πολὺ ἀτάραχον ὕφος) Φοβερὸν πράγμα αὐτό.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ Μπᾶ! Ἐγὼ εἶδα χιλιάδες σκοτωμένους εἰς τὸν πόλεμον! Θυμᾶμαι μάλιστα στὸ Μπιζάνι....

Κα MANAPH (Ἀποτείνουσα κρυφίως βλέμμα συνεννοήσεως πρὸς τὸν σύζυγόν της, ὃ ὁποῖος κάμνει κίνημα δυσφορίας. Ἰδιαίτερος) Μᾶς ἄρχισε πάλιν μὲ τὶς ἀνδραγαθίες του!

ΑΧΙΛΛΕΑΣ Ὅταν ἔκαμαν ἔξοδον οἱ Τοῦρκοι, μίαν ἡμέραν... Ἦμουν τοποθετημένος μὲ τὸν οὐλαμό μου σὲ μίαν θέσιν ἀπόκεντρον καὶ ἐπικίνδυνον... Ἐρχονται οἱ ἐχθροὶ!.. Νά σου μπροστά μου ἕνας Τουρκαλᾶς!..

MANAPHΣ Τί ἔγεινε αὐτὸ τὸ βρωμόσκυλο; (Κυττάζει ἐδῶ κ' ἐκεῖ).

ΑΧΙΛΛΕΑΣ Ἄ ὄχι!.. δὲν ἦτο βρωμόσκυλο!.. ἦτον παλληκᾶρι σωστό!

MANAPHΣ Τί παλληκᾶρι, ἀδελφέ!.. Ἐγὼ λέγω, γιὰ τὸ σκυλί μου!..

ΑΧΙΛΛΕΑΣ Ἄ!.. ἐνόμιζα πὼς ἔλεγες γιὰ τὸν Τοῦρκο... γιὰτὶ πρέπει νὰ εἴμαστε δίκαιοι!.. Τὸ λοιπόν.

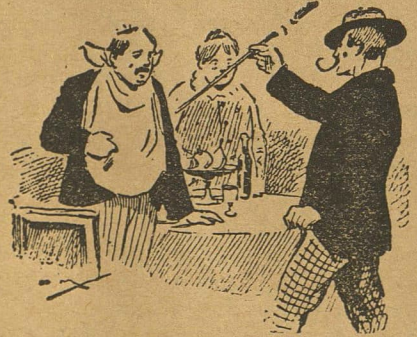
Κα MANAPH (Κρυφίως πρὸς τὸν σύζυγόν της). Θὰ μᾶς λουσάξῃ πάλιν μὲ τὴ λίμα του.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ (Ἐξακολουθῶν καὶ ξεπατόμενος ὅσον προχωρεῖ ἡ διήγησίς του). Ἐρχεται κτεπάνω μου!.. Μὲ προβολεῖ μὲ τὸ περίστροφον!.. Δὲν μὲ βρίσκει!.. Ξαναπροβολεῖ!.. τίποτε!.. Τραβάω τότες

ἐγὼ τὸ σπαθί.. Τὸν ἀρχίζω.. πάτ!.. κιούτ... Πάρ' τον κάτω!

(Ἐνῶ λέγει τ' ἀνωτέρω κάμνει ταυτοχρόνως διάφορα σχήματα μὲ τὸ ῥαβδί του.

Εἰς τὸ τέλος διηγούμενος τὴν σπαδιάν, μεταχειρίζεται τὸ ῥαβδί ὡς σπαθὶ τάχα καὶ μὲ τὴν τελευταίαν κίνησιν σπάζει τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης ποτήρι τοῦ Μανάρη καὶ χύνεται τὸ κρασί εἰς τὸ τραπεζομάνδηλον, καὶ τὸ λερώνει ὀλόκληρον. Ὁ Μανάρης καὶ ἡ σύζυγός του ἀναπηδοῦν τρομαγμένοι καὶ πολὺ ὠργισμένοι.)

Κα MANAPH (Μὲ θυμὸν) Ἄ!.. μὰ αὐτὸ εἶνε πάρα πολὺ!..

MANAPHΣ (Ὡσαύτως) Δὲν μᾶς λές, ἀδελφέ, τί εἶν' αὐτὰ τοῦ μᾶς κάνεις;

ΑΧΙΛΛΕΑΣ (Πολὺ ἐντροπιασμένος) Μὲ συγχωρεῖται, ἀγαπητοὶ μου φίλοι... Δὲν τὸ ἤθελα!.. Κ' ἐγὼ δὲν ξέρω πὼς ἔγεινε!..

Κα MANAPH Βοήθησέ μας τοῦλάχιστον νὰ διορθώσωμε αὐτὴν τὴν συμφορὰν... Τρέξε νὰ φέρῃς κανένα σφουγγαρόπανον ἀπὸ τὴν κουζίνα...

ΑΧΙΛΛΕΑΣ (Σπεύδων νὰ ἐξέλθῃ) Ἀμέσως!.. ἀμέσως!.. Μὴ στενοχωρησθε.. δὲν εἶνε τίποτε.... (Ἐξέρχεται).

Δ΄.

Κα ΜΑΝΑΡΗ (Ἐξακολουθοῦσα νὰ σκουπιζῆ τὸ τραπεζομάνδηλον). Εἶδες ἐκεῖ τὸ βλάκα !... Ἄνοπόφορος κατήγησε !

ΜΑΝΑΡΗΣ Ἔννοια σου, καὶ θὰ τοῦ δώσω ἄγὼ τὸ πασσαπόρτι, νὰ μὴ ξαναπατήσῃ πειὰ ἐδῶ... ὦχ, ἀδελφέ!..

(Ἐξαφνα εἰσέρχεται ἡ Κατερίνα ἢ ὑπερτέτρια βιαστικῆ, ἀσθμαίνουσα καὶ τρομαγμένη).

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Ἄχ !.. Κυρία ; .. Κυρία ;

Κα ΜΑΝΑΡΗ (Στρεφόμενη) Ποῖος εἶνε; Τί τρέχει;

ΜΑΝΑΡΗΣ (Πρὸς τὴν Κατερίναν). Τί ἔπαθες;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Ἄ !.. μὰ εἶνε τρομερόν !.. Δὲν ἐξέρρετε !.. (Καταλίπτει ἐπάνω εἰς μίαν καρέκλαν). Ἡ κυρία Προβατάκη... ποῦ κάθεται ἐδῶ παρακάτω...

ΜΑΝΑΡΗΣ Μὰ λέγε μας λοιπόν !..

Κα ΜΑΝΑΡΗ Μὰς ἔσκασες !..

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Τὴν ἐσχότωσαν !.. Ἐμπήκαν λησται τὴν νύκτα εἰς τὸ σπίτι της... Τὴν ἐπνίξαν... Κ' ἐλήστευσαν ὅλο τὸ σπίτι· ἐσήκωσαν ὅλα τὰ πράγματα, χρήματα, διαμαντικά, ροῦχα...

ΜΑΝΑΡΗΣ (Κατάπληκτος). Μὰ πῶς ;...

Κα ΜΑΝΑΡΗ (Ταυτοχρόνως). ὦ !...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Τὴν βρῆκαν στὴν ἀσλή... Φαίνονται τὰ σημάδια στὸ λαμό της... Τὴν εἶδα κ' ἐγὼ. Ἄ ! εἶνε τρομερόν ! (Σκεπάζει τὸ πρόσωπον μὲ τὰ χέρια της).

ΜΑΝΑΡΗΣ (Κατατρομαγμένος). Φρικτὸν πρᾶγμα. Πρέπει νὰ εἰδοποιηθῆ ἡ ἀστυνομία !..

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Τώρα πειά !.. Εἰδοποιήθηκε, καὶ ἤλθαν ὁ ἀστυνόμος μὲ τὸν ἀνακριτὴν. Λένε πῶς βρῆκαν κάποια ἴχνη τῶν κακούργων... Φαίνεται πῶς ὑπάρχει μία συμμορία ἀπὸ λωποδύτες καὶ κακούργους, ποῦ ἐδρα-

πέτευσαν ἀπὸ τὰς φυλακὰς κ' ἔχουν ρημάξει ὅλα ἐδῶ τὰ περιχώρα !..

ΜΑΝΑΡΗΣ (Ἐντρομος). Αὐτὸ ἔλεγε ἡ ἐφημερίδα τὸ πρῶτ' !..

Κα ΜΑΝΑΡΗ Μὰ ποιὸς ἤμποροῦσε νὰ τὸ πιστεύσῃ τέτοιο πρᾶγμα !..

ΜΑΝΑΡΗΣ Βέβαια !..

ΚΑΤΕΡΙΝΑ (Σηκώνεται βιαστικὰ καὶ μὲ ταραχήν). Ἐγὼ, ξέρετε, θὰ φύγω !

Κα ΜΑΝΑΡΗ (Ἀνησυχοῦσα). Καὶ ποῦ θὰ πᾶς ;...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Δὲν ξέρω... Ὅπουδήποτε... Μπορεῖ νὰ πάω στὸ ξενοδοχεῖο... Μπορεῖ νὰ φύγω καὶ γιὰ τὴν πατρίδα μου. Ἀλλὰ ἐδῶ βέβαια δὲν μπορῶ νὰ μείνω.

Κα ΜΑΝΑΡΗ (Τρομαγμένη). Τί λές ;..

ΜΑΝΑΡΗΣ (Ἰκετευτικῶς). Κατερίνα !..

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Ὅχι, ἀφεντικό !.. Οὔτε στιγμή δὲν μπορῶ νὰ μείνω !.. Φοβάμαι... Φεύγω ἀμέσως τώρα. (Ἐξέρχεται).

Ε΄

(Οἱ δύο σύζυγοι μένουں κατάπληκτοι, περίλυποι, καὶ κυττάζουں μὲ ἀμηχανίαν ἐπὶ μερικὰς στιγμὰς ὁ ἓνας τὸν ἄλλον).

ΜΑΝΑΡΗΣ (Μὲ ὕφος περίλυπον). Ἐφυγε !..

Κα ΜΑΝΑΡΗ (Μὲ τὸ αὐτὸ ὕφος). Πάει κι' αὐτή !.. Ὁραία εἶμαστε τώρα !

ΜΑΝΑΡΗΣ Τί θὰ κάμωμ' ἐμεῖς νὰ μοῦ πῆς ;

Κα ΜΑΝΑΡΗ Πρώτα ἀπ' ὅλα πρέπει νὰ φύγωμὲ ἀπὸ δ'ῶ !.. Ὑστερα ἀπ' αὐτὰ ὁποῦ συμβαίνουں... Ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν μπορῶ νὰ μείνω οὔτε μία ὥρα.

ΜΑΝΑΡΗΣ (Θρηνηδῶς). Μὰ οὐτ' ἐγὼ βέβαια !..

ΑΧΙΛΛΕΑΣ (Εισέρχεται κρατῶν ἓνα σφουγγαρό-
πανο). Αὐτὸ εὔρηκα μοναχά !..

ΜΑΝΑΡΗΣ (Μὲ ὕφος δύσθυμον καὶ σχεδὸν ἀπό-
τομον). Ἄ ! τοῦ λόγου σου εἶσαι ;.. Κἄτι γρήγορα
ἐγύρισες...

ΑΧΙΛΛΕΑΣ Μὰ δὲν φταίω ἐγὼ !.. Ἐφαχνα μισή
ῶρα νὰ τὸ βρῶ αὐτὸ τὸ κουρέλι... Στὴ κουζίνα, στὸ
ὄπραιο, στὸ πλυσταρεῖο !..

Κα ΜΑΝΑΡΗ (Ἀπότομος ὡσαύτως). Καλά, καλά!
Βάλτε ἐκεῖ πέρα... (Κυττάζει τὸν Ἀχιλλέα καὶ φαί-
νεται ὡσὰν νὰ τῆς ἐπέχρεται καμμία αἰφνιδία σκέ-
ψις καὶ ἀπευθύνεται πρὸς αὐτὸν μὲ ὕφος πλέον φι-
λόφρον)... Ἡ καλλίτερα ! Ἀκοῦστε, κύριε Ἀχιλλέα...
Πάρτε αὐτὸ τὸ πανὶ καὶ τρίψτε καὶ σεῖς, ὅπως κάνω
ἐγὼ... (Σκουπίζει μὲ ἓνα ἄλλο πανὶ τὸ τραπεζομάν-
δηλον). Νά... βλέπετε ;.. Ἐφυγε σχεδὸν ὁ λεκέας... Δὲν
ἦτον δὰ καὶ σπουδαῖο πράγμα !.. Μόλις διακρίνεται
τώρα. (Πρὸς τὸν σύζυγόν της, ὅστις τὴν κυττάζει ἐκ-
πλακτος, κρυφά). Σιώπα ! μοῦ ἤλθε μία καλὴ ἰδέα !..
Βοήθησέ με καὶ σύ... (Πρὸς τὸν Ἀχιλλέα). Λοιπόν,
τί μᾶς ἐλέγετε γιὰ 'κεινον τὸν Τοῦρκο, κύριε Ἀχιλ-
λέα ;... Τὸν ἐσυγγυρίσατε γιὰ καλὰ, αἶ ;..

ΑΧΙΛΛΕΑΣ (Κατευχαριστημένος διότι εἶχε προ-
ξενήσει ἐντύπωσιν ἢ ἀνδραγαθία του). Αἶ, βέβαια !..
Ἄν καὶ ἤτανε ἓνας ἀνδρουκλάς ὡς ἐκεῖ ἐπάνω !...
(Δαμβάνει ἐν τῷ μεταξὺ τὸ μπαστοῦνι του καὶ τὸ
καπέλον του). Ἀλλὰ εἶνε ἀρῆμ πλέον καὶ πρέπει νὰ
φύγω... νὰ προφθάσω τὸ τράμ !..

Κα ΜΑΝΑΡΗ (Ἀνήσυχος). Ἄ ! μὰ ἔχετε καιρὸν.
Μὴ βιάζεσθε νὰ φύγετε τόσο γρήγορα.

ΜΑΝΑΡΗΣ Ἐλάτε δά !.. Μείνετε κομμάτι !..
Ἔσεῖς ὁ παλῆγός μας φίλος !.. ποῦ εἴχαμε τόσο καιρὸν
νὰ σὰς ἰδοῦμε !

ΑΧΙΛΛΕΑΣ (Ἀξιοπρεπῶς). Λοποῦμαι πολὺ, ἀγα-
πηταί μου... Ἀλλὰ βλέπετε εἶνε ἀνάγκη νὰ φύγω...
(Σκοπῖμος). Ἐπειδὴ μεταξὺ τῶν ἄλλων πρέπει νὰ
ὀπάγω νὰ γευματίσω...

Κα ΜΑΝΑΡΗ (Προσποιοιμένη ἐκπληξιν καὶ μὲ
τρόπον ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον περιποιητι-
κόν). Πῶς !.. Ἀκόμη δὲν ἐγευματίσατε ;.. Ἀκοῦς,
Νίκο ; Ὁ κύριος Ἀχιλλέας δὲν ἐγεματίσσε !.. (Πρὸς
τὸν Ἀχιλλέα). Καὶ δὲ μᾶς τὸ ἐλέγατε τόση ῶρα ;..
Μπα !.. Καθίστε εἰς τὸ τραπέζι...

ΑΧΙΛΛΕΑΣ (Διστάζων, μὲ κάποιον ὑπόλειμμα
ἀξιοπρεπειᾶς). Μά... δὲν ξέρω ἂν πρέπη νὰ σὰς δώσω
αὐτὴν τὴν ἐνόχλησιν...

ΜΑΝΑΡΗΣ (Πρὸς τὸν ὁποῖον ἡ σύζυγός του γνέ-
φει κρυφίως) Τί λόγος μεταξὺ παλαιῶν φίλων !.. Κα-
θίστε καὶ ἀφήστε τὰ κοπιμμένα ! Δὲν σὰς ἀφίνομεν
νὰ φύγετε.

Κα ΜΑΝΑΡΗ Καθίστε !.. (Πρὸς τὸν σύζυγόν
της) Νίκο !.. βάλτε ἓνα πιάτον... φέρε καὶ μαχαιροπή-
ρουνα ἀπὸ τὸν μπουφέ... Ἀπὸ τ' ἀσημένια διάλεξε...
καὶ μιὰ πετσέτα καθαρὴ. (Δεικνύει εἰς τὸν Ἀχιλλέα
τὴν θέσιν ὅπου ἐκάθητο ὁ σύζυγός της) Ἐδῶ κα-
θίστε !.. κοντὰ στὴ φωτιά !.. (Τὸν τοποθετεῖ ἐκεῖ)

ΑΧΙΛΛΕΑΣ (Μὲ εἰλικρινεῖαν) Μὰ σὰς παρα-
καλῶ ! Τὴν ἀλήθεια θέλω τώρα νὰ μοῦ πῆτε !.. Δὲν
σὰς δίδω βάρος ;

Κα ΜΑΝΑΡΗ Βάρος ; Μὰ τί εἶν' αὐτὰ ποῦ λέτε ;..
Ἔμεῖς ἐδῶ ζοῦμε στὴ μοναξιά !.. Ἐσῦρετε τί ἔπρεπε
νὰ κάμετε, κύριε Ἀχιλλέα, ἂν εἶσθε καλὸς φίλος ;..
(Ὁ κύριος Μανάρης δὲν γνωρίζει ποῦ θὰ κατα-
λήξῃ ἡ ὁμιλία τῆς συζύγου του, ἐν τούτοις ὑποστη-
ρίζει μὲ πεποιθήσιν τοὺς λόγους της).

ΜΑΝΑΡΗΣ Ναί, ναί !.. Ἐσῦρετε τί ἔπρεπε νὰ κάμετε ;

ΑΧΙΛΛΕΑΣ (Διστάζων και ἀμηχανῶν) Μά... δὲν
 ξέρω βέβαια τί θέλετε νὰ 'πῆτε !..
 Κα ΜΑΝΑΡΗ Λοιπόν, θὰ μᾶς ἐλέγετε !.. «Καλοὶ
 μου φίλοι, θὰ σᾶς
 κάμω νὰ ἐκπλαγῆτε!'
 'Απεφάσισα νὰ μείνω
 ἐδῶ μερικὲς ἡμέρες
 μαζί σας !»..

ΑΧΙΛΛΕΑΣ (Κα-
 τάπληκτος) 'Εγώ ;..
 νὰ μείνω ἐδῶ ἡμέ-
 ρες ;..

ΜΑΝΑΡΗΣ Βέ-
 βαια ! αὐτὸ ἔπρεπε
 νὰ μᾶς 'πῆτε !

Τί ; παρ᾽ ἔξω σᾶς
 φαίνεται ;

ΑΧΙΛΛΕΑΣ 'Ο-

χι !.. ἀλλὰ !.. ξέρω κ' ἐγώ !

ΜΑΝΑΡΗΣ Περιστὸν νὰ γίνεται ἄλλη κουβέντα...
 'Ἐτελείωσε τὸ ζήτημα. 'Ἐσεῖς εἴσθε ἐργένης... Δὲν
 σᾶς περιμένει κανένας εἰς τὸ σπίτι σας. Λοιπὸν σᾶς
 κρατοῦμε ἐδῶ. Ὅθι σὸ βάλουμε ἕνα κρεββάτι εἰς τὴν
 κάμαρην ποῦ μᾶς περισσεύει...

Κα ΜΑΝΑΡΗ Τί λὲς καλέ, Νίκο ! Στὰ σωστά σου
 εἶσαι ;.. Ὅθι δώσωμε εἰς τὸν κύριον 'Αχιλλέα τὴ δική
 μας τὴν κρεββατοκάμαρα.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ (Σαστισμένος) 'Α !.. μὰ αὐτὸ εἶνε πάρα
 πολὺ, κυρία μου ! Τί κουβέντα εἶν' αὐτή ! Δὲν ἐννοῶ....

ΜΑΝΑΡΗΣ ('Ὅστις ἐνθουσιάζεται μετὰ τὴν ἰδέαν
 ὅτι θὰ φιλοξενῆ εἰς τὴν κατοικίαν του ἕνα γενναῖον
 στρατιωτικόν, ἱκανὸν νὰ προστατεύσῃ τὸ σπίτι ἀπὸ
 κάθε κίνδυνον καὶ φέρεται πρὸς αὐτὸν ἐγκαρδιώ-

τατα). 'Αφήστε τώρα αὐτά!.. Νὰ ἰδῆτε πῶς θὰ καλοπερά-
 σωμε ! Τὸ πρωτὸ ποῦ θὰ ξυπνάμε, θὰ πέρνομε τὸν
 καφέ μας στὸν κῆποι... Ὅθι σᾶς πηγαῖνω νὰ ἐπισκεπτῶ-
 μεθα τὸ κοττέτσι μας... Τὸ μεσημέρι θὰ διαβάζωμε...
 Ὅθι παίζωμε καμμιὰ κοντοῖνα ! Ὅθι κάνωμε κανένα πε-
 रिπατάκο... Κάπου κάπου πρὸς τὸ βράδυ θὰ μᾶς ἔρ-
 χεται καὶ ὁ κύριος Καρβουναρόπουλος— τὸν ξεύρετε ;—
 ὁ ὑπάλληλος τῆς 'Εφορείας, νὰ μᾶς παίξῃ μετὰ τὸ
 φλάουτὸ του... 'Α θὰ καλοπεράσωμε !

Κα ΜΑΝΑΡΗ Μοῦ φαίνεται πῶς σᾶς βλέπω ἀπὸ
 τὰ τώρα ! νὰ κάθιστε ἐξαπλωμένους σ' αὐτὴν τὴν πολυ-
 θρόνα νὰ καπνίζετε τὴν πίπα σας !

ΑΧΙΛΛΕΑΣ ('Ενθουσιασμένος) Πῶς !.. Ὅθι μοῦ
 ἐπιτρέπετε αὐτὸ ;.. 'Ενόμιζα πῶς σᾶς ἐπέιραζε...

Κα ΜΑΝΑΡΗ Τί λέτε καλέ ;.. Βέβαια, δὲν ἐπι-
 τρέπω εἰς ὅλους, ἀλλὰ γιὰ σᾶς, οὔτε λόγος νὰ γίνεταί...
 'Ἐπειτα συγχὰ τὸ βράδυ, ὅταν θὰ εἴμεθα ἀναμεταξὺ
 μας, ἐγὼ θὰ κάθηναι ἐκεῖ δά κάτω... ὁ Νίκος θὰ κα-
 ταγίνεται κατὰ τὴν συνήθειάν του, εἰς τῆς πασιέντζες,
 καὶ σεῖς, ἐξαπλωμένοι ἀναπαυστικά στὴ πολυθρόνα σας
 σιμὰ στὴ φωτιά, θὰ μᾶς διηγείσθε γιὰ τὴ ζωὴ σας εἰς
 τὸν στρατό, γιὰ τοὺς δειμούς...

ΜΑΝΑΡΗΣ (Καταστέλλων ἕνα μορφασμόν). 'Α,
 βέβαια !. Αὐτὰ πρὸ πάντων εἶνε πολὺ διασκεδαστικά !..

ΑΧΙΛΛΕΑΣ (Κατευχαριστημένος καὶ ἀμηχανῶν).
 'Αγαπητοί μου, φίλοι δὲν ξέρω πῶς νὰ σᾶς εὐχαρι-
 στήσω !..

Κα ΜΑΝΑΡΗ 'Ὡστε ἐτελείωσε ; Εἴμεθα σύμφωνοι
 Δὲν εἶν' ἔτσι ;

ΑΧΙΛΛΕΑΣ 'Αφοῦ ἐπιμένετε !.. Ὅθι ἔλθω λοιπὸν
 τὴν ἐρχομένην Πέμπτην, νὰ περάσω μερικὲς ἡμέρες
 μαζί σας...

ΜΑΝΑΡΗΣ ('Ανασκιρτῶν). Καλὲ ποιά Πέμπτη ;..

Δὲν χρειάζεται ἀναβολή. Μία φορά πού τὸ ἀποφασίσετε, θὰ ἐγκατασταθῆτε ἐδῶ ἀμέσως ἀπὸ σήμερα... (Ἀφηρημένος καὶ παρ' ὀλίγον νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν σκέψιν του). Τί εἶν' αὐτά !.. Αὐτὸ δὲ μᾶς ἐχρειάζεται. Νὰ μείνωμεν τόσες ἡμέρες ἐδῶ ὀλομόναχοι στὴν ἐρημιά, καὶ νά.....

Κα MANAPH (Διακόπτουσα ἐγκαίρως τὸν σύζυγόν της). Ἀπὸ τὰ τώρα θελομέν νὰ ἔχωμε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σᾶς κρατήσωμεν ἐδῶ μιὰ ἐβδομάδα ὀλόκληρη...

MANAPHΣ Καὶ δυὸ ἐβδομάδες ἀκόμη !

Κα MANAPH (Ρίπτουσα βλέμμα φοβισμένον ἀπὸ τὸ παράθυρον πρὸς τὸν ἔρημον δρόμον). Μὰ καὶ τρεῖς ἐβδομάδες !.. Κ' ἓνα μῆνα ἀκόμη.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ (Συγκινημένος, μὲ μεγάλην κατάνυξιν). Ἄ, καλοὶ μου φίλοι !.. Δὲν ἤξεύρετε πόσον μὲ κάμνετε νὰ συγκινοῦμαι μὲ τὴν τόσῃ καλωσύνην σας ! Αἰσθάνομαι διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν μου, ἐγὼ ὁ ὁ μαγικούψης, τὸ γεροντοπαλλήκαρον, ὁ παλαιὸς στρατιώτης, μιὰ χαρὰ ἐξέφρηνική, ὡσὰν ν' ἀποκτοῦσα οἰκογένειαν, ...μίαν οἰκογένειαν ὅπου νὰ μὲ ἀγαπᾷ !... (Σχεδὸν δακρῦζει ἀπὸ συγκίνησιν). Ἄ, φίλε μου !.. Ἄ, καλή μου κυρία, πόσον εἶσθε ἀγαθοὶ !.. Τέτοιες στιγμὲς δὲν λησμονοῦνται εὐκολα !.. Ποῦ νὰ πάρῃ ἡ ὀργή !.. Ἄκοῦς ἐκεῖ !.. Νὰ εἶρω τέτοια περιποίησι ἐγὼ, ἓνα παληοτόμαρο !.. ἓνας γέρο-λύκος !.. Ἄλλὰ ἀπὸ σήμερα σᾶς ὑπόσχομαι. (Πιάνει τὰ χεῖρια καὶ τῶν δύο) πῶς θὰ ἔρχομαι, καλοὶ μου φίλοι, νὰ σᾶς βλέπω πολὺ συχνότερα... Ναί ! ναί ! πολὺ-πολὺ συχνότερα...

(Ὁ Μανάρης καὶ ἡ σύζυγός του ἀνταλλάσσουν κρυφὰ βλέμμα συνεννοήσεως, τὸ ὁποῖον σημαίνει περίπου «Ναῖσκε !.. περιμένε!» Προσοποιοῦνται ὡστόσο ὅτι εἶνε καταγοητευμένοι. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην

ἀκούεται ἡ ἐξώθυρα ν' ἀνοίγῃ καὶ νὰ κλείεται θορυβωδῶς εἰς τὸν κῆπον).

Κα MANAPH (Ἐν ταραχῇ πρὸς τὸν σύζυγόν της). Ἢ ἐξώπορτα !.. Ἄκουσες ;

MANAPHΣ Ναί. Κᾶποιος τὴν ἀνοίξε... Ποῖος νὰ εἶνε ; (Μὲ ἀνησυχίαν).

Κα MANAPH (Πρὸς τὸν σύζυγόν της) Πήγαινε νὰ ἰδῆς.

MANAPHΣ (Φοβισμένος καὶ κάτωχρος). Τί λές, καλέ !.. Κάνει τέτοιο κρῶ ἐξῶ !.. Νὰ ἀρπάξω κανένα κρύωμα μὲ τοὺς ρευματισμούς μου ! Ἄν μᾶς ἔκανε τὴν χάρι ὁ κύριος Ἀχιλλέας...

Κα MANAPH Ναί ναί ; Ἄν εἶχε τὴν καλωσύνη !.. (Ὁ Ἀχιλλέας διευθύνεται ἀμέσως πρὸς τὴν θύραν τῆς ἐξόδου).

ΑΧΙΛΛΕΑΣ Τί λέτε καλέ ! Ἀμέσως πηγαίνω.

Κα MANAPH (Πρὸς τὸν Ἀχιλλέα). Κουμπωθῆτε νὰ μὴν κρῶσετε !.. Καὶ κάμετε γρήγορα !.. Νὰ μᾶς πῆτε καὶ τί ἀπεφασίσατε !.. (Μὲ φιλικώτατον μειδίαμα). Ἐχετε ὅπ' ὄφιν σας ὅστούσον, ὅτι ἐγὼ ἀπὸ τὰ τώρα ἐτοιμάζω τὸ κρεβάτι σας.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ Καλέ τὰ εἶπαμεν. Σύμφωναι ! (Ἐξέρχεται).

ς'.

MANAPHΣ (Τρίβων τὰς χεῖρας μὲ εὐχαρίστησιν). Ὁραῖα !.. Καλὰ τὰ καταφέραμεν.

Κα MANAPH (Μὲ ἔπαρσιν). Καὶ τίνος ἦτον αὐτὴ ἡ σκέψις ; Ἐ ;... Καλὰ μοῦ ἔκοψε τὸ μυαλό μου !

MANAPHΣ Τώρα ἂς κοιπάσουν, ἂν ἀγαπᾶν ὅσοι ληστάδες θέλουν. Δὲν ὑπάρχει πλέον κίνδυνος γιὰ μᾶς. Ὅταν ἔχωμεν στὸ σπίτι ἓναν ἄνθρωπον ποῦ ἔχει κάμει

τόσες ἀνδραγαθίες !... (Μὲ στεναγμὸν ἀνακουφίσεως).
Τέλος πάντων !. τὴν ἄρᾳ εἶμαι ἡσυχώτερος.

Κα ΜΑΝΑΡΗ Ἄμ' ἐγὼ ; ἔτρεμε ἡ καρδιά μου !

ΚΑΤΕΡΙΝΑ (Εἰσερχομένη ὀρμητικά). Κυρία !.
κυρία !.

(Οἱ σύζυγοι Μανάρη ξαφνίζονται).

Κα ΜΑΝΑΡΗ Τι εἶνε ;..

ΜΑΝΑΡΗΣ Κανένα νέον ἔγκλημα ; (Περίφοβος).

ΚΑΤΕΡΙΝΑ (Ἀσθμαίνουσα). Ὅχι, ὄχι !.. Τι
λέτε !.. Ἐξ ἐναντίας !.. τοὺς ἔπιασαν
τοὺς κακούργους !.. Μοῦ τὸ εἶπεν ὁ Γιαννακός, ὁ
σταθμάρχης... Ἦταν σ' ἓνα καπηλειὸ κ' ἐγλεντοῦσαν.
Τοὺς πῆγαν δεμένους εἰς τὸν ἀστυνομικὸν σταθμὸν καὶ
τοὺς ἔκλεισαν εἰς τὸ κρατητήριον.

Κα ΜΑΝΑΡΗ (Προαἰνομένη). Ἄ ! δόξα σοι ὁ
Θεός ! Αὐτὸ εἶνε πολὺ εὐχάριστον... Καὶ σὺ, Κατερίνα,
πότε θὰ φύγῃς ;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ (Κάπως ἐν ἀμηχανίᾳ). Μά... ἐγὼ, κυ-
ρία !.. δὲν βλέπω γιὰ τί νὰ φύγω πλέον !.. Μιὰ φορὰ
ποῦ δὲν ὑπάρχει φόβος, ἀφοῦ τοὺς ἔπιασαν ἐκείνους
τοὺς κακούργους... Μοῦ φαίνεται πὼς μπορῶ νὰ
μείνω... Δὲν εἶν' ἔτσι ;

(Οἱ σύζυγοι Μανάρη βλέπουν μελαγχολικὰ τὸν Ἀ-
χιλλέα, ὁποῦ ἐπιστρέφει μειδιῶν καὶ εὐχαριστημένος).

Κα ΜΑΝΑΡΗ Σωστά !

ΜΑΝΑΡΗΣ Αἴ !.. βέβαια !..

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Θὰ πάω λοιπόν, νὰ ἰδῶ κάτω στὸν
κῆπο... στὴν κουζίνα...

Κα ΜΑΝΑΡΗ (Μὲ νευρικότητα) Ναί, ναί !.. πῆ-
γαινε !

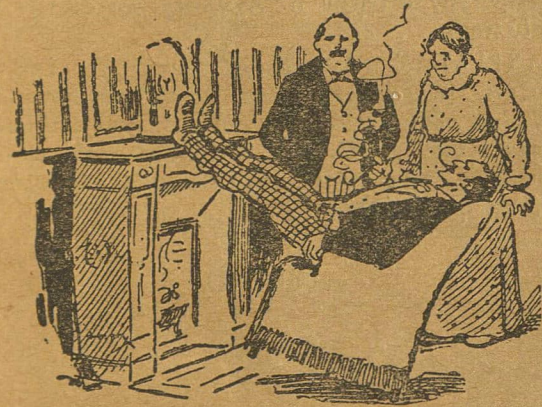
(Ἡ Κατερίνα ἐξέρχεται).

ΑΧΙΛΛΕΑΣ (Εἰσερχόμενος). Δὲν ἦτον κανεὶς !..
Κάποιο παληόπαιδο θὰ κτύπησε ἔτσι γι' ἀστεία !. (Ξα-

πλύνεται εἰς τὴν πολυθρόναν). Καὶ τώρα ἔχω νὰ σᾶς
ἔρω, καλοὶ μου φίλοι, πὼς ἀπεφάσισα ὀριστικῶς νὰ
μείνω μαζί σας. Ναί, βέβαια !..

ΜΑΝΑΡΗ (Χορὸς ἐνθουσιασμῶν). Μπᾶ... ἔτσι ;

Κα ΜΑΝΑΡΗ (Ὡς ἄνω). Ἀφοῦ τὸ θέλετε...

ΑΧΙΛΛΕΑΣ (Ἐξάγει ἀπὸ τὴν τσέπη του μίαν
τεραστίαν πίππαν καὶ τὴν γεμίζει καπνόν). Ναί. ἡ
καλωσύνη σας, ἡ ἐπιμονή σας, ἦτο τόσο πολὺ ἐγκάρ-
διος, ὥστε δὲν εἶχα τὸ θάρρος ν' ἀντισταθῶ. (Μὲ τὸ
ῥυθμὸν ἀνθρώπου ὅπου λαμβάνει μίαν ἡρωϊκὴν ἀπό-
φασιν.) Τέλος πάντων, ἀπὸ αὐτὴν τὴν στιγμήν εἶμαι
ἐγκαταστημένος εἰς τὸ σπίτι σας γιὰ ἓνα μῆνα τοῦλάχισ-
του !.. (Οἱ δύο σύζυγοι Μανάρη κροφκοκτυτίζονται
μὲ ἀπελπισίαν, ἀλλὰ δὲν τολμοῦν νὰ ὁμιλήσουν. Συλ-
λογίζονται μὲ πολλὴν θλίψιν ὅτι πρέπει νὰ ὑποστοῦν
τώρα τὴν διαμονὴν ἐπὶ ἓνα μῆνα τοῦ παρασίτου)

ἐκείνου μέσα εἰς τὸ σπίτι των, χωρὶς νὰ ὑπάρχη πλέον καμμία ἀνάγκη· καὶ εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ τὸν ταΐζουν καὶ νὰ ἀκούουν καθημερινῶς τ' ἀνδραγαθήματά του καὶ ὅλην τὴν ἱστορίαν τοῦ Βαλκανικοῦ πολέμου.

Πράγματι, ὡς νὰ ἐμάντευσε τὴν σκέψιν των, ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ Ἀχιλλέας ἀρχίζει τὴν διήγησίν του).

ΑΧΙΛΛΕΑΣ ...Σᾶς ἔλεγα λοιπὸν ὅτι ἐκεῖ στὸ Μπιζάνι, μίαν ἡμέραν ἤμουν εἰς τὸ ἀντίσκηνον, ὅταν ἀκούω θόρυβον... Οἱ Τοῦρκοι μᾶς ἔκαμαν ἐπίθεσιν !.. Ἦσαν εἴκοσι χιλιάδες... Ἀρπάζω τὸ σπαθί μου καὶ πετιέμαι μὲ τοὺς ἀνδρας μου καὶ ἀρχίζω πάτ-κιούτ !... (Πίπτει ἢ αὐλαία).

(Μίμησις)

ΤΕΛΟΣ

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ

Κωμωδία τῶν συγχρόνων περιστάσεων.

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ ἓνα σπίτι, τὸ ὅποιον οὔτε πλούσιον φαίνεται, οὔτε μεγάλον, εἰς τὴν ὁδὸν Καπερναούμ. Εἰς τὴν θύραν στέκεται ἡ ἐπιστάτρια *Κυρὰ Βαρβάρα*. Εἰς τὸ ἓνα φύλλον τῆς θύρας κρέμαται ἐπιγραφή λέγουσα: «Ἐνοικιάζεται εἰς τὴν παροῦσαν οἰκίαν τὸ ἓνα πάτωμα μετὰ κήπου, μόνον εἰς ἀγάμους. Ἄπευθυντέον πρὸς τὴν ἐπιστάτριαν».

Ὁ κύριος Ὀνούφριος, διερχόμενος ἐκείθεν, σταματᾷ καὶ διαβάζει τὴν ἐπιγραφὴν. Ἐπειτα ἀπευθύνεται πρὸς τὴν ἐπιστάτριαν.

Ὀνούφριος Θέλω νὰ τὸ ἴδω αὐτὸ τὸ σπίτι· ἐπιτρέπεται;

Βαρβάρα Ὁ κύριος εἶναι ἐργένης;

Ὀνούφριος Μάλιστα... τοῦλάχιστον προσωρινῶς.

Βαρβάρα Ἐπειδὴ ὁ ἰδιοκτῆτης δὲν θέλει παιδιὰ....

Ὀνούφριος Εἶδα ὅμως, ἂν δὲν σφάλω, νὰ παίξουν δύο παιδιὰ στὴν αὐλή.

Βαρβάρα Αὐτὰ εἶναι δικὰ μου· δὲν λογαριάζονται.

Ὀνούφριος Ἄ! πολὺ καλά.

Βαρβάρα Δὲν θέλομεν οὔτε παιδιὰ, οὔτε σκύλους, οὔτε γάτες, οὔτε παπαγάλλους, οὔτε μαῖμοῦδες...

Ὀνούφριος Μά, κυρὰ μου, ἐγὼ δὲν σκοπεύω νὰ συστήσω θηριοτροφεῖον.

Βαρβάρα Δὲν διδετε ἐσπερίδας μὲ μουσικὴν; Μήπως θὰ δέχασθε πολλὰς ἐπισκέψεις;

MM

Όνούφριος Καθόλου· εἶμαι ξένος καὶ δὲν ἔχω γνωριμίας.

Βαρβάρα Ἐπειδὴ ὁ σπιτονοικοκύρης δὲν θέλει φασαρίες. Μήπως κάνετε καμμίαν ἐργασίαν ποῦ νὰ προξενῆ πολὸν θόρυβον;

Όνούφριος Ὅχι, κυρά μου· ἐγὼ εἶμαι ἀνώτερος ὑπάλληλος εἰς ἓνα ὑπουργεῖον.

Βαρβάρα Καλά. Ὅριστε νὰ σᾶς δείξω, ἂν θέλετε τὸ διαμέρισμά· εἶνε εἰς τὸ τέταρτον πάτωμα. Ἡ σκάλα εἶνε ἀπὸ τὸ βάθος τῆς αὐλῆς.

(Εἰσέρχονται)

(Ἡ σκηνὴ ἐντὸς τοῦ διαμερίσματος εἰς τὸ τέταρτον πάτωμα).

Βαρβάρα Αὐτὴ εἶνε ἡ κατοικία· μία σάλα, μία κρεββατοκάμαρα, ἡ τραπεζαρία, ἡ κουζίνα, ἓνα καμινὲ τῆς τουαλέτας καὶ ὁ κήπος... Ὅριστε!..

Όνούφριος Μὰ τ' ἄλλα δωμάτια ποῦ εἶνε ;... Ἐγὼ δὲν βλέπω παρὰ ἓνα μονάχα.

Βαρβάρα Τὸ σαλόνι μπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ καὶ διὰ τραπεζαρία.

Όνούφριος Καὶ ἡ κρεββατοκάμαρα ;

Βαρβάρα Εἰς αὐτὸ τὸ κούφωμα βάζετε τὸ κρεββάτι σας, καὶ τὸ κλείνετε μὲ δυὸ κουρτίνες.

Όνούφριος Κκι τὸ καμινὲ τῆς τουαλέτας;

Βαρβάρα Βάζεται ἓνα νιπτῆρα ὀπίσω ἀπὸ τὸ κρεββάτι σας.

Όνούφριος Ἄμ' ἡ κουζίνα ; ποῦ εἶνε ;

Βαρβάρα Ἀγοράζεται μιὰ κινητὴ κουζινίτσα τὴν βάζετε σὲ καμμιά γωνιά κκι κάνετε τὴν δουλειά σας.

Όνούφριος Μὰ ἐσεῖς μοῦ εἶπατε καὶ γιὰ κήπο...

Ποῦ εἶνε αὐτός ; Κάτω στὴν αὐλὴ ;... Ἐπὶνω ;

Βαρβάρα Ἄ!.. Ὅριστε· κυττάξετε ἐδῶ στὸ παράθυρο. Εἶνε ἓνας κισσός· εἶνε καὶ δύο γλάστρες μὲ πανσέδες... Τοποθετεῖτε, ἂν ἀγαπάτε καὶ καμμιά ἄλλη...

Όνούφριος Θαυμάσια !

(Καταβαίνουν καὶ οἱ δύο κάτω).

(Σιμὰ εἰς τὴν ἐξώπορταν).

Βαρβάρα Λοιπὸν τί λέτε ;

Όνούφριος Ἐεῦρω κι' ἐγὼ!... Ἄλλὰ τέλος πάντων.. ἀφοῦ εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ τρυπώσω κάπου... Τί νὰ γίνῃ !

Βαρβάρα Νὰ σᾶς δώσω λοιπὸν τὴν διεύθυνσιν νὰ βρῆτε τὸν νοικοκύρη ;

Όνούφριος Μάλιστα.

Βαρβάρα Τὸ καπάρω, ξεύρετε, εἶνε πενήντα δραχμάς.

Όνούφριος Πολὺ κηλά... Καὶ τὸ νοῖκι παρακαλῶ ;

Βαρβάρα Δύο χιλιάδες δραχμὲς τὸ μῆνα.

Όνούφριος (μὲ μορφασμόν). Δὲν εἶνε καὶ πολὺ ἀκριδὸ !

Βαρβάρα Βλέπετε !..

Όνούφριος Θὰ μοῦ βάλετε βέβηια καὶ ἔπιπλα ;

Βαρβάρα Ἄ, μὰ !... Ἐτσι ὅπως εἶνε.

Όνούφριος Τότε θὰ μοῦ δίδετε καὶ τροφήν.

Βαρβάρα Κοροῖδεύετε, κύριε ;

Όνούφριος Μὰ δύο χιλιάδες δραχμὲς !... Τέλος πάντων ! (Μὲ στεναγμὸν ἐγκαταρροήσεως).

Βαρβάρα Θὰ σᾶς σιγυρίζω ἐγὼ, ἂν ἀγαπάτε, καὶ θὰ μοῦ δίνετε πενήντα δραχμάς τὸν μῆνα.

Όνούφριος Ἐδχαρίστως.

Βαρβάρα Τὰ πατώματα πρέπει νὰ καθαρίζωνται καὶ νὰ τρίβωνται καλὰ κάθε μῆνα. Αὐτὴν τὴν δουλειὰ θὰ τὴν κάμνη ὁ ἀνεψιός μου, ποῦ ξέρει τὴν τέχνην. Θὰ πέρνη τριάντα δραχμὲς τὴν φορὰ.

Ἐνούφριος Σὺμφωνοί.

Βαρβάρα Δὲν μοῦ λέτε τώρα τοῦ λόγου σας εἰσθε ἐργένης ;...

Ἐνούφριος Βέβαια.

Βαρβάρα Μήπως ἔχετε σκοπὸν νὰ νομφευθῆτε ;...
γιατὶ ξεύρατε...

Ἐνούφριος Ἄκουσε νὰ σοῦ ἴπῳ, κυρά μου... Ὅ,τι μοῦ εἶπετε τὸ ἐδέχθηκα... Ἄλλ' ἂν σκοπεύετε νὰ μοῦ βάλετε ὡς ἔρον νὰ σὰς νομφευθῶ κηόλας, δὲν θὰ τὸ παραδεχθῶ. Χαίρετε ! (Ἀπέρχεται μετὰ σπουδῆς).

ΚΑΛΕΣΜΕΝΟΙ ΣΤΟ ΓΑΜΟ

Τὸ ζήτημα ἦτο τὸ ἐξῆς :

Ἔπρεπε νὰ ὑπάγω εἰς τοὺς γάμους τῆς Ἐδελ Ση-
κομπ, ἢ ὄχι ;

Καὶ ἐσυζητοῦσα τὸ πρᾶγμα μὲ τὸν ἑαυτὸν μου,
ἀλλὰ πάντοτε ἔμενα ἀναποφάσιτος.

Ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος, νὰ ὑπάγω εἰς τοὺς γάμους τῆς
Ἐδελ μ' ἐκείνον τὸν Ροζεντσβάιχ, ὁποῦ μοῦ ἦτο τό-
σον ἀντιπαθητικὸς καὶ μὲ τὸν ὁποῖον ἐκείνη—πρᾶγ-
μα ἀκατανόητον !—ἐφαίνετο τόσοσιν πολὺ ἐρωτευμένη
δὲν ἦτο βέβαια δι' ἐμὲ πρᾶγμα εὐχάριστον. Ἀπὸ τὸ
ἄλλο μέρος πάλιν, ἦτο ἀναμφισβήτητον ὅτι ἡ Ἐδελ
θὰ ὑπανδρεύετο πάντοτε τὸν Ροζεντσβάιχ, εἴτε ἡμουν
ἐγὼ παρὼν καὶ τὴν ἐκύτταξα, εἴτε ἔστρεφα τὸ κεφάλι
μου καὶ ἐκύτταξα ἄλλοῦ. Καὶ αὐτὸ χωρὶς νὰ λο-
γαριάσωμεν ὅτι ἡ Ἐδελ θὰ εἶχεν ὄλον τὸ δικαίωμα
ν' ἀποδώσῃ τὴν ἀπουσίαν μου εἰς κάποιαν ζηλοτυ-
πίαν.

Λοιπὸν ναί !...θὰ ὑπάγω. Ἀλλὰ ἔπειτα ;...ἐκείνη
ἢ ἐκκλησία ἢ γεμάτη κόσμον !...ἐκείνη ἢ γελοία τε-
λετὴ τοῦ γάμου, ἐκεῖνο τὸ σύνολον ἐν γένει τῆς ἐορ-
τῆς, τὸ ὁποῖον πάντοτε μοῦ ἐπέειραζε τὰ νεῦρα !...

Ἦμουν εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον τῆς σκέψεώς μου, ὅτε
εὐρέθην ἀπέναντι ἐνὸς καφενεῖου, ἓνας δὲ μικρὸς ἐ-
φημεριδοπώλης μοῦ ἔχωσεν ὑποκάτω ἀπὸ τὴν μύτην
μίαν ἐφημερίδα. Ἐκύτταξα τὸ ὥρολόγι μου καὶ εἶ-
δα ὅτι ἡ περίστασις μοῦ ἐπέτρεπε νὰ ἔλθω εἰς ἓνα κα-

ποιον συμβίβασμόν. Ἡ ὥρα ἦτο τέτοια, ὥστε καὶ ἂν
ἀκόμη ἔπερνα ἀμάξι, θὰ ἔφθανα ἀργὰ εἰς τὴν θρη-
σκευτικὴν τελετὴν. Λοιπὸν τόσοσιν καὶ τόσοσιν, τὸ προ-
τιμότερον ἦτο νὰ ἔμβω εἰς τὸ καφενεῖον, νὰ διαβά-
σω τὴν ἐφημερίδα μου καὶ κατόπιν νὰ ὑπάγω ἤσυχα
ἤσυχα μὲ τὰ ποδαράκια μου εἰς τὴν κατοικίαν τῆς
οἰκογενείας Σῆκομπ, ὅπου θὰ ἔφθανα ἀρκετὰ ἐγκαί-
ρως ὥστε νὰ συγχαρῶ τὴν νεόνυμφον—μὲ συγχαρη-
τήρια κάπως εἰρωνικά, βέβαια, αὐτὸ τὸ εἶχα ὑπ' ὄψει
—καὶ νὰ παρενρεθῶ εἰς τὴν ἀναχώρησιν τοῦ εὐτυχι-
σμένου ζεύγους διὰ τὸν σταθμὸν τῆς Βικτωρίας, ὁ-
πόθεν θὰ διηρθύνοντο εἰς Δόβερ, διὰ νὰ μεταβοῦν
εἰς τὴν Μεσημβρινὴν Γαλλίαν.

Τὴν στιγμὴν ὁποῦ ἦνοιγα τὸ φύλλον τῆς ἐφημερί-
δος, σταματήσας πρὸς στιγμὴν εἰς τὴν θύραν τοῦ κα-
φενεῖου, ἐπέρασεν ἀπ' ἐμπρὸς μου ἓνας νέος, κομφῶς
ἐνδυμένος, φρεσκοξυρισμένος, τὸν ὁποῖον ἀορίστως
ἐνθυμούμουν ὅτι κάπου τὸν εἶχα ἰδεῖ. Πράγματι καὶ
αὐτὸς μ' ἐκύτταζεν, ἔμεινε διὰ μίαν στιγμὴν διστα-
κτικὸς ἂν ἔπρεπε νὰ μοῦ ὁμιλήσῃ, καὶ ἔπειτα ἐπροχώ-
ρησε.

—Φαίνεται ὅτι μὲν γνωρίζει, εἶπα μέσα μου...Ποῖ-
ος νὰ εἶνε αὐτὸς ὁ περιδρόμος ;...

Πρέπει νὰ ξεύρετε ὅτι ὡς πρὸς τὰ ὀνόματα ἢ μνή-
μη μου εἶνε ἀτυχεστάτη.

Μετὰ πέντε λεπτὰ ἡμουν μέσα εἰς τὸ καφενεῖον,
στηριζόμενος εἰς τὸ τραπέζι καὶ διατρέχων τὴν ἐφη-
μερίδα μὲ ἐν βλέμμα, ὅταν κάποιος ὁποῦ ἐκάθητο δί-
πλα μου καθὼς ἀπέθετε τὸ ποτήρι του εἰς τὸ τραπέζι,
μ' ἔσπρωξεν εἰς τὸν ἀγκῶνα.

—Συγγνώμην, μοῦ εἶπεν.

Ἀνύμωσα τὸ βλέμμα καὶ ἀνεγνώρισα τὸν νέον, ὁ

στις πρὸ ὀλίγου εἰς τὴνθύραν εἶχεν ἐλκύσει τὴν προσοχὴν μου.

—Μπᾶ !... κύτταξε !...ἀνέκραξεν ἐκεῖνος. Ἔσεἰς εἶσθε ;... εἶσθε τῷ ὄντι σεῖς ;

Μ' ἓνα μου νεῦμα καὶ μειδιῶν τὸν ἐβεβαίωσα ὅτι ἤμουν ἐ γ ὡ .

—Μὰ πῶς δὲν εἶσθε εἰς τὸν γάμον τῆς δεσποινίδος Σῆκομπ ; ἐξηκολούθησεν ὁ νέος. Ἐγὼ ἐνόμιζα πῶς θὰ ἦσθε ἐκεῖ ἀφεύκτως.

—Νὰ σᾶς 'πῶ...ἀπήντησα. Θὰ ὑπάγω, ἀλλὰ κατ' ἑρ γ η σ α τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐλπίζω νὰ φθάσω εἰς τὴν ὄραν τῆς σαμπάνιας.

—Τὸ ἴδιο κ' ἐγὼ ! ἀπήντησε. Τότε πηγαίνομεν μαζί, αἱ ; τί λέγετε ;

Ἐδέχθη ἀμέσως. Ἐφαίνετο σύντροφος εὐχάριστος καὶ ἤμουν βέβαιος ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ μοῦ ξίδιδε ἀφορμὴν νὰ ἐξακριβώσω ποῖος ἦτο.

—Πολλὴ ἐπίδειξις καὶ ὀλίγη οὐσία εἶνε αὐτὸ τὸ συνοικέσιον· δὲν σᾶς φαίνεται ;

Καὶ μοῦ ἐπρόσφερον ἓνα σιγαρέτον, λέγων :

—Καπνίζετε ;

Ἐπῆρα ἓνα σιγαρέτον ἀπὸ τὴν σιγαροθήκην ὅπου μοῦ ἐπρότεινεν. Ἡ σιγαροθήκη αὐτὴ ἔφερε χαραγμένα τὰ ἀρχικὰ γράμματα Φ. Ρ.

Ἐ ν οῦς μου διέτρεχεν ἤδη τὰς σελίδας τοῦ «Ὀδηγοῦ τοῦ Λονδίνου». Τί ἐπώνυμον τάχα νὰ ἦτα αὐτὸ ; Ρίτσαρντ ; Ρόβισσον ; Ράμσεϋ ;...Ὅχι !..

—Θέλετε ν' ἀνάψετε ; με ἠρώτησε, προσφέρον μου τὴν μεταλλίνην σιγροθήκην του.

Ἐφερε καὶ αὐτὴ εἰς τὴν μίαν ὄψιν χαραγμένον ξένα στέμματα οἰκοσῆγιου, καὶ εἰς τὴν ἄλλην ἓνα σύμπλεγμα τὸ ὅποιον μοῦ ἐφάνη ὅτι ἀπρωτίζετο ἀπὸ τὰ γράμματα Μ. Τ. Κ.

Τὸ πρόβλημα ἐξηκολούθει νὰ εἶνε σκοτεινόν.

—Ναί !.. ἀλλὰ λέγουν ὅτι τὸ μισὸν Λονδίνον θὰ παρευρεθῆ εἰς αὐτὸν τὸν γάμον, ἀπήντησα...Καὶ τὰ περιοδικὰ τῆς μόδας τὴν προσεχῆ ἐβδομάδα θὰ γράφον ὅπως συνήθως ὅτι : «ὁ πλοῦτος τῶν γαμηλιῶν δώρων ἦτα ἀνάλογος πρὸς τὸ πλῆθος αὐτῶν»...

—ὦ, εἶπεν ἐκεῖνος τινάσσων τὴν στάκτην τοῦ σιγάρου του με ὕφος συλλογισμένον, ὅσον δι' αὐτὸ ἢ Ἔθελ τὸ ἀξίξει...

Ἐσκέφθη ὅτι θὰ τὸν εἶχα συναντήσῃ εἰς τὸ σπίτι τῆς οἰκογενείας Σῆκομπ τὸν καιρὸν ὅπου ἤμουν ἐρωτευμένος με τὴν Ἐθελ καὶ δὲν ἐχόρταινα νὰ τὴν κυττάζω. Ἐτόλμησα λοιπὸν νὰ τοῦ εἶπω :

—Ἐχομεν κάμποσον καιρὸν νὰ ἰδωθῶμεν...Ἐτεῖς εὐρίσκεσθε πάντοτε...ἐκεῖ ποῦ εἶσθε ;

—Πάντοτε εἰς τὸ ἴδιον μέρος, ἀπήντησεν ἐκεῖνος. Ἐλάτε καίμινὰ φορὰ νὰ με βρῆτε... Τὴν Κυριακὴν τὸ πρωῖ, χάριν λόγου, εὐρίσκομαι πάντοτε εἰς τὸ σπίτι... Καὶ τὸ Σάββατον τὸ βράδυ συνήθως ἔρχονται μερικοὶ φίλοι..

Ἀπὸ τὴν ἔκφρασιν τῶν ματιῶν του εἶδα πῶς ἐκάλαβεν ὅτι δὲν ἤξευρα ἀκόμη ποῖος ἦτο.

—Ὁμολογήσατε ὅτι ἐξεχάσατε τὸ ὄνομά μου ! εἶπεν ὁμολογησάτέ το !..

—Ναί, ἔστω !...ἀλλὰ μὴ με παρεξηγήσετε, σᾶς παρακαλῶ. Τὸ ὁμολογῶ.

Ἦρχισε νὰ γελᾷ καὶ νὰ καγχᾷ με τὴν τὴν φαιδρότητα, ὥστε καὶ ἐγὼ ἠναγκάσθη νὰ τὸν μιμηθῶ.

—Ἄ !...πάντοτε σεῖς εἶσθε πολὺ παράξενος ἀνθρωπος. Αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν θὰ σᾶς εἰπῶ τὸ ὄνομά μου. Βαλθῆτε νὰ τὸ βρῆτε μόνος σας. ὦ ! ἔχετε καιρὸν ἕως ποῦ νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ σπίτι τοῦ Σῆκομπ !

Ἄν ἐνθυμηθῆτε πῶς μὲ λένε πρὶν νὰ φθάσωμεν ἐκεῖ, καλά. Ἄλλῶς..

Καὶ ἤρχισεν ἐκ νέου νὰ καγχάζῃ.

Δὲν ἠμπόρεσα ὅμως νὰ τὸ ἐνθυμηθῶ. Καὶ μοῦ ἐφαίνετο περιεργότατον πῶς ἦτο δυνατόν νὰ λησμονήσω τὸ ὄνομα ἐνὸς συντρόφου τόσον εὐχαρίστου.... Ἦμιον, ὅπως προεῖπα, κάπως βαρύνθυμος ἐξ αἰτίας τοῦ γάμου τῆς Ἐθελ—τῆς θυσίας τῆς Ἐθελ, ὅπως τὴν ὠνόμαζα κατὰ τὰς αἰσθηματικὰς μου ὥρας· ὁ φίλος μου ἐν τούτοις κατώρθωσε νὰ μὲ φαιδρῶνῃ μέχρι τῆς στιγμῆς ὅτε ἡ ἄμαξά μας ἐμβῆκε καὶ αὐτὴ εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἄλλων ἄμαξῶν, αἱ ὁποῖαι ἤρχοντο εἰς τὸ σπῆτι τῶν Σῆκομπ.

—Τώρα ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν. Ἐξαίρετα. Ἔτσι θὰ φανῆ πῶς ἐρχόμεθα καὶ ἡμεῖς ἀπ' ἐκεῖ, εἶπεν ὁ φίλος μου.

Ἐμβήκαμεν μέσα. Ἡ Ἐθελ, ἡ ὁποία εἶχε γείνει ἡδὴ κυρία Ἐθελ Ροζεντσαίχ καὶ ἑκατομμυριοῦχος, ἐδέχετο τὰ συγχορηγία τῶν προσκεκλημένων ὁρθῶς ἔμπροσθεν τῆς θεομίστρας τοῦ σολονιῦ, ἐδέχθη δὲ καὶ τὰς ἰδικὰς μου εὐχὰς μὲ τὴν πλέον ἄφογον ἀδιαφορίαν. Σημειῶ ἐν παρενθέσει ὅτι τὸ φιλοφρόνημά μου αὐτὸ δὲν εἶχε διόλου τὴν εἰρωνικὴν χροιάν ὅπου προέβλεπα. Ὁ ἄγνωστος φίλος μου μὲ παρηκολούθει ἀπὸ σιμά, καὶ καθυπέβαλε τὰ ἰδικὰ του συγχαρητήρια ἀμέσως ὕστερα ἀπὸ ἐμέ. Οἱ λόγοι του ἦσαν πολὺ εὐγενικοὶ καὶ ἡ Ἐθελ τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι μὲ πολλὴν συμπάθειαν.

—Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ κύριος ; τὴν ἠρώτησα, ἀφοῦ ἐκείνος ἀπεμακρύνθη.

—Μὰ !...ἀπήντησεν ἡ Ἐθελ χώνουσα τὴν μὲτίσαν τῆς (ἐκείνην τὴν αὐθάδη καὶ ἀξιολάτρευτον μυ-

τίσαν) μέσα εἰς τὴν ἀνθοδέσμην τῆς, ξεύρω κ' ἐγώ! Θὰ εἶνε κανένας φίλος τοῦ Χάρρου, ὑποθέτω...

Καὶ στραφείσα πρὸς μίαν κυρία, τῆς εἶπε :

—Σὰς εἶμαι πολὺ ὑπόχρεως, λαίδη Ἔδουαρδ !... τὸ δῶρόν σας ἦτο πολὺ κομψόν.

Μὲ αὐτὸ ἔλαβα τὸ διαβατήριόν μου πλέον καὶ παρασυρόμενος ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν προσκεκλημένων ἀπεμακρύνθη. Συνήντησα δὲ τὸν ἄγνωστον σύντροφόν μου, ὅστις ἔπινε μὲ τὴν ἡσυχίαν τοῦ ἑνα ποτήρι σαμπάνιαν.

—Δὲν πηγαίνομε νὰ ἐπιθεωρήσωμεν τὰ δῶρα ὁποῦ ἔγειναν εἰς τοὺς νεονύμφους ; μοῦ εἶπε. Νὰ ἰδοῦμε τοῦλάχιστον ἂν καὶ τὰ δικά μας εἶνε εἰς καλὴν θέσιν τοποθετημένα.

—Ἄ !... ἀλήθεια !... τοῦ εἶπα ἐμπνευσθεὶς ἀπὸ μίαν αἰφνίδιαν ἰδέαν, τί δῶρον ἐστείλετε σεῖς ;

—ὦ ! ἑνα πιτοτένιο πράγμα...ἑνα δοχεῖον δι' ἐπισκεπήρια ἀσημένιον.

—Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε, εἶπα.

Καὶ ἐσυλλογίσθη ὅτι ἀπὸ τὸ ἐπισκεπήριον ποῦ θὰ ἦτο ἐπάνω εἰς τὸ δῶρον, θὰ ἐμάνθανα τὸ ὄνομά του ἐπὶ τέλους.

Αὐτὸς ὅμως ἐνόησε τὸν σκοπὸν μου, καὶ ὅταν ἐξῆλθον μὲ ἀρκετὸν κόπον ἀπὸ τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς, ἐστράφη πρὸς ἐμὲ γελῶν καὶ μοῦ εἶπεν :

—Ὅχι, ὄχι ! δὲν θέλω νὰ σὲ ὑποβοηθήσω περισσότερο· σὰς δίδω ἀκόμη προθεσίαν ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας, ἐὰν δὲν μὲ ἀναγνωρίσητε μετὰ ἑνα τετάρτον τῆς ὥρας.

Ἐτριγυρίσαμεν καμπόσην ὥραν μέσα εἰς τὴν αἴθουσαν ὅπου ἦσαν ἐκτεθειμένα τὰ δῶρα, ἔπειτα ἐχωρίσθημεν δι' ἑνα διάστημα ἀπὸ τὸν συνωστισμὸν καὶ

κατόπιν ανταμώσαμεν πάλιν τὴν στιγμὴν ὅπου ἐκύ-
ταξα τὸ ἰδικόν μου δῶρον—ἓνα σεροβίτιο τοῦ φαγι-
τοῦ διὰ ψάρι μὲ δίσκον καὶ κοπιτῆρα ἀσημένιον—τὸ
ὁποῖον εἶχα στείλει εἰς τὴν Ἐθελ. Τὸ δῶρόν μου
μοῦ ἐφάνη πενιχρὸν καὶ τιποτένιο καὶ δὲν ἀνταπεκρί-
νετο καθόλου εἰς τὸ αἶσθημα ὅπου μὲ κατεῖχε. Πόσον
ἐκφραστικώτερον δῶρον ἦτο, λόγου χάριν, τὸ περιδέ-
ραιοιον ἀπὸ διαμάντια τοῦ κυρίου Χίμαν Χαμενστάιν !
Ἡ αἰθουσα ἦτο ἀσφυκτικῶς γεμάτη. Ἡ ὄρχισα νὰ
πλήττω· ἡ ἐορτάσιμος ἐκείνη συνάθροισις διὰ τοὺς
γάμους τῆς Ἐθελ δὲν μοῦ ἦτο εὐχάριστος, καὶ ἀπε-
φάσισα νὰ φύγω.

Κατεγινόμεον ν' ἀνοίξω δίδον ἀνάμεσα εἰς τὸ
πλήθος, διὰ νὰ ἐξέλθω ἀπὸ τὴν αἰθουσαν, ὅταν ἓνας
ἄνθρωπος μὲ ἀπλὴν ἐνδυμασίαν ἀπέθεσε τὸ χέρι του
ἐλαφρὰ εἰς τὸν ὄμῶν μου καὶ ἐμψύρτισεν :

—Ἐχω κάτι νὰ σᾶς εἰπῶ· ἐλάτε μαζί μου, παρα-
καλῶ, δι' ὀλίγας στιγμάς.

Ἐσυγκατένευσα καὶ τὸν ἠκολούθησα.

Με πολλὴν ἐπιτηδειότητα κατώρθωσε ν' ἀνοίξῃ
δρόμον μέσα εἰς τὸ πυκνὸν πλήθος καὶ μὲ ὠδήγησεν
εἰς ἓνα δωμάτιον, τὸ ὁποῖον ἐγνώριζα ὅτι ἐχρησίμευ-
εν ὡς ἱματιοθήκη τοῦ στρατηγοῦ Σήκομπ. Ἐμῆρα
καὶ αὐτὸς ἐκεῖ κατόπιν μου, ἐτοποθέτησεν ἐμπρὸς
μου ἓνα κάθισμα καὶ ἐκάθησε.

—Λοιπὸν ; τί συμβαίνει ; τὸν ἠρώτησα ἐκπλη-
κτος.

—Ἕνε περὶ τὸν νὰ γείνη θόρυβος, ἀπήντησεν. Ἐ-
μήνησα νὰ ἔλθῃ ἐδῶ ὁ στρατηγὸς Σήκομπ καὶ αὐτὸς
θὰ μᾶς εἰπῇ ἐὰν ἐπιθυμῇ νὰ προχωρήσῃ ἡ ὑπόθεσις.

—Τί εἶν' αὐτὰ ποῦ λέγετε ; ἠρώτησα.

—Εἶμαι ἀστυνομικὸς πράκτωρ τῆς κεντρικῆς ἀστυ-
νομίας, ἀπήντησε.

Καὶ ἤρχισε νὰ κυττάζῃ ἀταράχως μίαν γωνίαν τοῦ
δωματίου.

Πρὶν προσφάσω νὰ ἐκφράσω διὰ λόγων τὴν ἐκ-
πληξίν μου, ἤνοιξεν ἡ θύρα καὶ εἰσῆλθεν ὁ στρατη-
γὸς Σήκομπ.

—Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς πρά-
κτωρ, παραμερίζων, διὰ ν' ἀφήσῃ ἐλευθέραν τὴν διο-
δον εἰς τὸν στροστηγὸν καὶ δεικνύων ἐμέ, εἶνε κλέπτῃς.
Ἐτόλμησε νὰ βάλῃ χέρι εἰς τὰ γαμήλια ἔδρα.

Ὁ στρατηγὸς μ' ἐκύτταξε μὲ μάτια ὑπερβαλλόν-
τως διεσταλμένα.

—Πῶς ! ἔσεῖς ; ... Ὁ Μαδιούς ; ... Ἀδύνατον !...
θὰ ἐτρελλαθῆκατε, κύριε ! εἶπε στρεφόμενος μετ' ἀ-
γανακτήσεως πρὸς τὸν ἀστυνομικόν.

Αὐτὸς ἐπροχώρησε τότε μερικά βήματα.

—Κυττάξετε ἐδῶ, εἶπε, ποῦ ἔξεχει ἓνα κουτάλι ἀ-
σημένιο ἀπὸ τὴν τσέπην τοῦ πανταλονιοῦ τοῦ κυρίου.

Καὶ ταχὺς ὡς ἀστραπή, πρὶν προσφάσω ἐγὼ νὰ
φέρω τὸ χέρι μου εἰς τὴν τσέπην μου, ἀπέσυρεν ἀπ'
αὐτὴν ὅλον τὸ περιεχόμενον, δηλαδή, ἓνα κουτάλι ἀ-
σημένιον, ἓνα μάτσον κλειδιά καὶ ἓνα κομμάτι χαρτί,
τὰ ὁποῖα ἔδωκεν εἰς τὸν στρατηγόν.

—ᾠ ! στρατηγέ ! ἀνέκραξα δὲν εἶνε ἀνάγκη βέ-
βαια νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι..

—Κύτταξε ἐδῶ, φίλε μου, μοῦ εἶπεν ὁ στρατηγὸς,
δίδων μου τὸ χαρτί, τὸ ὁποῖον εἶχε βγάλει ἀπὸ τὴν
τσέπην μου ὁ ἀστυνομικὸς. Αὐτὸ ἴσως θὰ σοῦ ἐξη-
γήσῃ τὰ διατρέχοντα.

Τὸ ἐπῆρα καὶ ἐδιάβασα τὰ ἐξῆς :

«Ἀγαπητὲ σύντροφε, μοῦ ἐπρόσφερες μεγάλην ἐκ-

» δούλευσιν, ἀποτρέψας κάθε ὑποψίαν ἀπὸ τὸ ἄτομόν
» μου. Σ' εὐχαριστῶ πάρα πολύ. Δὲν σοῦ εἶμαι καθό-
» λου γνωστός καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ μὲ γνωρίσης
» ποτέ !»

Ἐπογραφή δὲν ὑπῆρχε.

— Συλλάβετέ τον ! ἐφώναξα. Εἶνε ὁ φίλος ὁποῦ
μοῦ ἐκόλησεν εἰς τὸν δρόμον.

Ἄλλ' ὁ φίλος εἶχε δραπετεύσει καὶ μαζί μὲ αὐ-
τὸν εἶχαν κάμει πτερὰ μερικὰ ἀπὸ τὰ δῶρα, ἀξίας
ἐκατὸν περίπου λιρῶν.

Τὸ βράδυ, ὅταν ἤναψα τὸ συνηθισμένον σιγάρον
ποῦ ἐκάπνιζα μετὰ τὸ δεῖπνον, ἐνθυμήθη ποῦ εἶχα ἰ-
δεῖ τὰ μούτρα τοῦ φίλου μου. Ἦτο ἓνας νέος, τὸν ὁ-
ποῖον εἶχα ἰδῆ καταδικαζόμενον εἰς τὸ δικαστήριον
εἰς ἕξ μηνῶν φυλάκισιν διὰ κλοπὴν ἑνὸς γραμματοκι-
θωτίου, γενομένην μίαν ἑβδομάδα πρὸ τῆς πρώτης
μου δικηγορικῆς ἐμφανίσεως ὡς συνηγόρου ἐνώπιον
τοῦ Ποινικοῦ Δικαστηρίου.

ΤΟ ΧΙΛΙΑΡΙΚΟ

Ἐβγήκειν ἀπὸ τὸ πλούσιον καὶ ἀριστοκρατικὸν μὲν ἂν ἐκεῖνο τὸ βράδυ πολὺ ἀργὰ ὁ Τοτός, ὁ κομψὸς καὶ νεαρός καὶ μονάκριβος γόνος τοῦ μεγαλεμπόρου καὶ πλοιοκλήτου κ. Δ... ροδοκίρκινος, φαιδρός, εὐθυμὸς, καὶ σείων θριαμβευτικῶς μετὰ τὸ χέρι ὑψηλὰ ὡς τρόπαιον ἓνα χαρτὶ χρωματιστόν.

Τὸ χαρτὶ αὐτὸ ἦτο ἓνα χαρτονόμισμα τῶν χιλίων δραχμῶν, τὸ ὅποιον εἶχε κερδήσει πρὸ ὀλίγων στιγμῶν κατὰ περίεργον τρόπον. Οἱ φίλοι τοῦ, μετὰ τοὺς ὁποίους συνδιεσκedaζεν ἕως τὴν ὥραν ἐκείνην, διετείνοτο ὅτι ἦτο μεθυσμένος· αὐτὸς δέ, διὰ τὴν ἀποδείξην τὸ ἐναντίον, ἐστοιχημάτισε νὰ πῆ ὄρθιος καὶ στηριζόμενος εἰς τὸ ἓνα πόδι μόνον, μίαν φιάλην σαμπάνιας, κατ' εὐθειαν ἀπὸ τὸ στόμιον τῆς φιάλης, χωρὶς νὰ χυθῆ οὔτε σταγὼν. Ἐκέρδισε δὲ τὸ στοίχημά του πρὸς μεγάλην ἔκπληξιν τῶν φίλων του καὶ πρὸς μεγάλην χαρὰν αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, καὶ ἐξήρχετο κρατῶν ὑψηλὰ τὸ ἐπαθλον τῆς νίκης του, ἀγαλλιών δι' αὐτήν, ἀλλὰ καὶ σπεύδων νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν κατωκίαν του, διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ ὀριστικῶς τὴν ἰσορροπίαν του εἰς τὴν ἀναπαυτικὴν του κλινὴν καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τοὺς ἀτμοὺς τῆς μέθης, μεταφερόμενος εἰς τὸν φανταστικὸν κόσμον τῶν ὀνείρων.

Ἄλλὰ τὸ χιλιάρικον τί νὰ τὸ κάμῃ ; Ἐντρέπετο ὅπως νὰ προσθέσῃ εἰς τὸ ἐξωγικωμένον περιεχόμενον τοῦ πορτοφολίου του καὶ αὐτὸ τὸ προῖον τῆς εὐδόλου νίκης του. Καὶ τοῦ ἤλθεν ἔξαφνα μία ἰδέα, ἡ ὅποια τοῦ ἐφάνη περίεργος καὶ ἀστεία.

Ὅλιγα βήματα περαιτέρω ἔστεκεν ἓνας γηραιὸς ἐφημεριδοπώλης, ἀσθενικὸς καὶ ρακένδυτος σχεδόν, διαλα-

λῶν ἀκόμη μὲ φωνὴν ἀδύνατον τὰς ὀλίγας ἐσπερινὰς ἐφημερίδας ὅπου τοῦ ἀπέμενον. Ὁ κομψὸς καὶ εὐθυμὸς νέος τὸν ἐκάλεσεν, ἐζήτησε καὶ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὸ φύλλον μιᾶς τῶν ἐφημερίδων καὶ ὡς ἀντάλλαγμα τοῦ ἐνεχείρισε τὸ χιλιόδραχμον λέγων :

— Νά, γέρο ! . . πάρε το νὰ γλεντήσης καὶ σύ ! . .

Ἐπειτα ἐσταματήσεν ἕνα διερχόμενον αὐτοκίνητον, εἶπεν εἰς τὸν ὁδηγὸν τὴν διεύθυνσιν, ἐμβήκε μέσα καὶ ἀπεμακρύνθη, ἐνῶ ὁ γέρον ἐμεινεν ἐκπληκτὸς καὶ παρατηρῶν μὲ ἠλίθιον βλέμμα τὸ χαρτονόμισμα.

* *

Ὁ μπάριμπα-Μιχάλης, ὁ ἐφημεριδοπώλης, οἰκτρὸν ναυάγιον βίου πολυπλάγκτου, βίου ταλαιπωριῶν καὶ στερησέων, ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ κατάπληκτος, κρατῶν εἰς τὸ χερί τὸ χαρτονόμισμα. Ἐκύτταξε τὴν μονάδα καὶ τὰ τρία μηδενικά του καὶ ἐδιάβαζε τὰς λέξεις : δ ρ α χ μ α ἰ χ ἰ λ ι α ι, καὶ δὲν ἤξευρε τί νὰ σκεφθῆ καὶ τί νὰ ὑποθέσῃ δι' αὐτὴν τὴν ὄλιω ἐξαιρετικὴν καὶ ἀνέλπιστον δωρεάν.

Διατί τάχα τοῦ τὸ ἔδωσαν ; Ἦτο ἀληθινὸν τὸ χαρτονόμισμα, ἢ ἦτο ψεύτικον ; Καὶ ἐδίσταζε, καὶ ἠπόρει. Πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ἔχῃ χιλίας δραχμὰς αὐτὸς, ὅστις ποτὲ δὲν εἶχεν ἰδῆ εἰς τὰ χερία του οὔτε εἴκοσι δραχμὰς μαζευμένας ;

Ὀλίγον περαιτέρω, εἰς τὸ αὐτὸ πεζοδρόμιον περιεφέρετο ἕνας χωροφύλαξ, ὅστις τὸν ἐγνώριζε, διότι ὁ γέρον ἐσυνήθιζε νὰ σταθμεύῃ πάντοτε τὰς ἐσπερινὰς ὥρας εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, καὶ πολλάκις τοῦ ἐζήτηι κανένα φύλλον νὰ ρίψῃ μίαν ματιὰν εἰς τὰς εἰδήσεις καὶ νὰ τοῦ τὸ ἐπιστρέψῃ. Διερχόμενος πρὸ τοῦ γηραιοῦ ἐφημεριδοπώλου, εἶδε τὸ χαρτονόμισμα εἰς χεῖράς του καὶ τὸν ἠρώτησε μὲ ἀπορίαν :

— Τί εἶν' αὐτό ; Ποῦ τὸ βρῆκες ;

— Εὐέρω κ' ἐγώ ! ἀπήντησεν ὁ γέρον. Ἐνας νέος

ποῦ ἔβγαინεν ἀπὸ τὸ μ π ἄ ρ μου τὸ ἔδωσε. Γράφει ἐπάνω χιλίας δραχμές.

Ὁ χωροφύλαξ τὸ ἐπῆρε, τὸ ἐκύτταξε, τὸ ἔστρεψε καὶ ἀπὸ τὰς δύο ὄψεις καὶ ἔπειτα τὸ ἀπέδωκεν εἰς τὸν ἐφημεριδοπώλην, λέγων :

— Εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ φτειάχνουν καὶ χαρίζουν τὴν Πρωτοχρονιὰν στὰ ἀστεῖα. Εἶνε χαρτονόμισμα τῆς Τραπεζῆς τῆς Κοροϊδίας.

— Ἐτσι μοῦ φαίνεται κ' ἐμένα, εἶπεν ὁ γέρον. Δὲν χαρίζουν ἔτσι εὐκολὰ χιλιάρικα στ' ἀστεῖα !

— Εἶνε πολὺ ἐπιτυχημένον, ἐπανέλαβεν ὁ χωροφύλαξ· ἀλλὰ καλλίτερα γιὰ σένα ἦτο νὰ σοῦ ἔδιναν ἕνα διδραχμον.

Ὁ μπάριμπα-Μιχάλης τὸ ἔχωσεν εἰς τὴν τσέπην του καὶ ἐπειδὴ ἤρχισε νὰ ψιχαλίξῃ, ἐκαληνύκτισε τὸν χωροφύλακα καὶ ἀπῆλθε νὰ κοιμηθῆ εἰς τὴν τρώγλην του.

* *

Τὸ πρῶτ' ἐπῆγγεν εἰς τὸ πτωχικὸν καφενεῖον τῆς συνοικίας του διὰ νὰ πάρῃ τὸν πρωϊνὸν του καφέν, ἀνέφερε δὲ τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν καφετζῆν καὶ τοῦ ἔδειξε τὸ τραπέζογραμμάτιον. Τὸ ἐκύτταξε καὶ αὐτὸς μὲ προσοχὴν, τὸ ἔψαυε μὲ διαφόρους μορφασμοὺς καὶ κατόπιν τοῦ τὸ ἀπέδωκε λέγων :

— Χωρὶς ἄλλο θὰ εἶνε ψεύτικον. Τὸ καλλίτερον ποῦ θὰ κάμης εἶνε νὰ μὴ τὸ δεῖχνης εἰς τὸν καθένα, μὴ τυχόν καὶ βρῆς τὸν μελεᾶ σου, κακομοίρη μου, ἢ νὰ τὸ σχίσης . .

— Ἐχεις δίκην, ἀπήντησεν ὁ γέρον· δὲν πρέπει νὰ τὸ δεῖξω εἰς κανένα . .

Δὲν τὸ ἐσχισεν ὅμως, ἀλλὰ τὸ ἐδίπλωσε καὶ τὸ ἐφύλαξε μέσα εἰς ἕνα παλαιὸν, ρυπαρὸν καὶ σχισμένον παρτοφύλι, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκοντο διάφορα κουρελόχαρτα καὶ ἐξέγασε τὸν ἀμφίβολον καὶ πολὺ ὑποπτον θησαυρὸν του.

Ἦλθεν ὁ χειμὼν ἐν τασούτῳ μὲ τὴν κακοκαιρίαν ὡς ἀνθρώπει εἰς τοὺς δρόμους δὲν ἔστεκαν ν' ἀγοράζουν ἐφημερίδας, καὶ ὁ πτωχὸς ἐφημεριδοπώλης δὲν εἶχε δυνάμεις νὰ τριγυρίζῃ. Ἄλλοι πωληταὶ νεώτεροι καὶ ἀκμαϊότεροί του ἐπρόσθθανον νὰ περιέρχωνται γρήγορα εἰς τὰ κέντρα καὶ νὰ ἐξοδεύουν τὰ φύλλα των. Αὐτὸς ἐστάθμευσεν εἰς ὀρισμένα σημεῖα, μαστιζόμενος ἀπὸ τὴν βροχὴν καὶ τὸ ψῦχος. Τὰ καθημερινὰ του κέρδη, τὰ ὁποῖα μόλις ἐπήρουν νὰ τοῦ ἐξασφαλίσουν ὀλίγην πενήχραν καὶ ἀθλίαν τροφήν, ἠλαττώνοντο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. "Θεὸν ἐδέησε νὰ παραιτήσῃ τὸ ἐπάγγελμα του. Ἄλλὰ εἰς ποῖον τάχα ἄλλο ἔργον θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιδοθῇ μὲ τὴν πενίαν του καὶ εἰς τοιαύτην ἡλικίαν;

Κατήντησε νὰ ζητιανεύῃ κρυφά. Ἐχώνετο εἰς τὰ λαϊκὰ κέντρα, εἰς τὰ μαγειρεῖα ἰδίως, ζητῶν ὀλίγην θέρμανσιν, εὐρίσκων δὲ ἐνίοτε ὀλίγην τροφήν ἐξ ἐλεημοσύνης. Ἄλλὰ ὁ χειμὼν ἦτο δριμύς, καὶ μιᾶ τῶν ἡμερῶν ἀσθενήσας σοβαρῶς ὑπὸ κρουολογήματος, εἰσῆχθη εἰς ἓν νοσοκομεῖον. Ἐμεινεν ἐκεῖ νοσηλεύμενος ἐπὶ ἀρκετὸν καιρὸν καὶ ἀφοῦ ἐθεραπεύθη, ἔμεινεν ἀκόμη ἐξ εὐσπλαγχνίας ἐπὶ τέλους ὅμως ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ καὶ νὰ παραχωρήσῃ τὴν κλίνην του εἰς ἄλλον πτωχὸν ἀσθενῆ ἐκ τῶν ἀδικόπως εἰσαγομένων.

*
* *

Εὐρέθη καὶ πάλιν εἰς τὸν δρόμον, κυριολεκτικῶς δὲ εἰς τὸν δρόμον διότι ἡ ἀθλία τρώγλη, εἰς τὴν ὁποίαν κατώκει, κατὰ τὴν ἀπουσίαν του εἶχεν ἐνοικιασθῆ εἰς ἄλλον. Ἐκοιμᾶτο ὅπου εὐρισκεν, εἰς τὰ προπύλαια τῶν ναῶν, εἰς κανὲν ὑπόσπεγον, κάποτε εἰς κανὲν φιλανθρωπικὸν ἔστυλον. Προσεφέρετο ν' ἀναλάβῃ ἐργασίαν, ἔστω καὶ ἀχθοφορικὴν ἄλλὰ δὲν τοῦ ἔδιδον, διότι καὶ ἡ ἐλευθέρου του περιβολὴ καὶ ἡ γεροντικὴ του ἡλικία πρὸ πάντων δὲν ἐνέπνεον ἐμπιστοσύνην.

Ἠσθάνθη ὅτι αἱ δυνάμεις του, αἱ ὀλίγαι ἀπομένουσαι

εἰς αὐτόν, ἐξηγντοῦντο ὀλονὲν περισσότερον καὶ ὅτι τὸ τέλος του ἐπλησίαζε. Μίαν νύκτα ριγῶν καὶ πειναλέος, ἀπεράσισε νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἓνα νυκτερινὸν λαϊκὸν ἐστιατόριον καὶ καθήσας διέταξε νὰ τοῦ φέρουν ἓνα ζωμόν.

— Ἐχεις νὰ πληρώσῃς; τὸν ἠρώτησεν ὁ ξενοδόχος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐνέπνεε πολλὴν δυσπιστίαν τὸ ἐξωτερικόν του:

— Πῶς δὲν ἔχω!... ἔχω χίλια φράγκα, ἀπήντησεν εὐθαρσῶς.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ ξενοδόχος τὸν ἔβλεπε μὲ δυσπιστίαν, ἔβγαλε ἀπὸ τὸ παλαιὸν καὶ τετριμμένον πορτοφόλι του καὶ ἀποσφύρας ἔδειξεν εἰς τὸν ξενοδόχον τὸ χιλιόδραχμον χαρτονόμισμα.

Αὐτὸς τὸ ἐκύτταξε μὲ περιέργειαν καὶ δυσπιστίαν.

— Πού τὸ εὐρήκας αὐτό; τὸν ἠρώτησεν ἀπὸ ποῦ τὸ ἔκλεψες:

— Δὲν τὸ ἔκλεψα!... Μοῦ τῶδωσε κάποιος εἶνε καιρὸς τώρα... Μπορεῖ νὰ εἶνε ἀληθινόν...

— Δὲν ἀνακατεύομαι ἐγὼ σὲ τέτοιες βρωμοδουλειές! ἀπήντησεν ὁ ξενοδόχος ἓνα χιλιάρικο εἰς τὴν σπένη ἐνόος ἀνθρώπου ὡσάν ἐσε εἶνε πάντοτε ὑποπτον... Πήγαινε ἀπ' ἐδῶ, χριστιανέ μου!...

— Μὰ δός μου τοῦλάχιστον λίγον ζωμόν!... εἶπεν ὁ δυστυχεὺς γέρον.

— Δὲν ἔχει ζωμόν τράβα στὴ δουλειά σου, σοῦ λέγω, μὴ φωνάξω τὸν χωροφύλακα.

Ἐφυγεν. Ἐξηγντοῦντος ἀπὸ τὴν κούρασιν καὶ τὴν πείναν, μὴ εὐρίσκων πουθενὰ καταφύγιον καὶ τροφήν, ἐκάθησεν εἰς μίαν γωνίαν. Τὸ πρῶτ' εὐρέθη νεκρὸς.

*
* *

Καὶ αἱ ἐφημερίδες ἔγραφον τὴν ἐπόμενην εἰς τὴν στήλην τῶν εἰδήσεων τὰ ἑξῆς:

«Θάνατος φιλόμαργύρου. — Εὐρέθη χθὲς » τὴν πρῶταν εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Δ... γέρον ἐπαί-

» της, ἀγνώστου ἐπωνύμου. Ὁ θάνατός του φαίνεται ὅτι
» προῆλθεν ἐκ τῆς πείνης καὶ τῶν στερήσεων. Ἐν τού-
» τοις ὁ ἀστυνόμος ἀνεῦρεν ἐντὸς τοῦ παλινοῦ πορτοφολ-
» λίου, τὸ ὅποϊον εὕρισκετο εἰς τὸ θυλάκιόν του, ἐν χαρ-
» τονόμισμα χιλίων δραχμῶν. Ἀποθαίνει τῷ ὄντι ἀκα-
» τανόητος ἢ ψυχολογία μερικῶν τοιούτων φιλαργύρων,
» οἱ ὅποιοι ἀποθνήσκουν τῆς πείνης, ἐνῶ κρύπτουν εἰς
» τὰ θυλάκιά των θησαυρόν !»

(Μίμησις)

ΤΟ ΠΑΡΑΣΗΜΟΝ.

— Ἀπορεῖς διότι εἰς ἡλικίαν σχετικῶς ἀκόμη πολὺ νέαν — διότι εἶμαι μόλις σαράντα ἐτῶν — ἔγεινα διευθυντῆς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἐνὸς τῶν κυριωτέρων ὑπουργείων, τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν ; Καὶ ὅμως τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀπλούστατον, φίλε μου, μού εἶπεν ὁ Σαβᾶνς, καὶ δὲν ἐντρέπομαι καθόλου νὰ σοῦ τὸ ὁμολογήσω : τὸν διορισμὸν μου καὶ τὸ παράσημόν μου, τὰ ὀφείλω εἰς στὸν κύρ-Γιάννην.

— Στὸν κύρ-Γιάννην ; Ποῖος εἶνε αὐτός ;

— Τώρα ἀμέσως θὰ σοῦ τὸν δείξω.

Καὶ ἐπίσης μὲ τὸν δάκτυλον τὸ κουβίον τοῦ ἤλεκτροκου κώδωνος, τὸ ὁποῖον διεκρίνετο λευκὸν ἐπάνω εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἀνάμεσα εἰς διεσπαρμένα χαρτία καὶ τοὺς σω, οὗς τῶν φακέλλων.

Ὁ προβιβασμὸς τοῦ Σαβᾶνς εἰς τὴν τῶσον ὑψηλὴν θέσιν τοῦ διευθυντοῦ εἶχε πραγματικῶς ἐκπλήξει πολὺ τοὺς φίλους του, μεταξύ τῶν ὁποίων ἔχω καὶ ἐγὼ τὴν τιμὴν νὰ καταλέγωμαι. Ἦτο βεβαίως ἕνας καλὸς καὶ τίμιος ὑπάλληλος, ἀλλ' ὄχι καὶ πολὺ ἀνώτερος καὶ ἐργατικώτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους συναδέλφους του. Εὐπρόσωπος, τακτικὸς εἰς τὸν βίον του, μὲ πολλὰς σχέσεις, εἶχε ρυθίσει πολὺ καλὰ τὴν ζωὴν του. Χάρις εἰς εὐνοϊκὰς περιστάσεις, εἰς μερικὰς προστασίας καὶ εἰς τυχείας μεταβολὰς εἰς τὸ προσωπικὸν τῆς ὑπηρεσίας, εἶχε κατορθώσει νὰ φθάσῃ ἐνωρὶς εἰς τὴν θέσιν τοῦ τμηματάρχου. Καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐξεπλήττετο διὰ τὴν τῶσον γοργὴν καὶ ἀπρόσκοπτον προαγωγὴν του· ἀλλὰ τὸ κορυφωμα ὑπῆρξεν ἢ ὅπως αἰφνιδία καὶ ἀπροσδόκητος ἀνύψωσις του εἰς τὴν περίλαμπρον θέσιν τοῦ διευθυντοῦ τοῦ

ύπουργείου. Καὶ τὸ ἐκπληκτικώτερον ἦτο ὅτι τὴν πραγμαγίην του ἐνήργησεν ὁ νέος ὑπουργὸς τῶν οικονομικῶν καὶ πρόεδρος τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς ἐγκαταστάσεώς του εἰς τὸ ὑπουργεῖον, ἀνθρωπος γνώστης τῆς ὑπηρεσίας καὶ πεπειραμένος εἰς τὰς ἐξέσεις τῶν ὑπαλλήλων, ἐκτιμητῆς δὲ ὀξυδερκῆς τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ νέος οὗτος ὑπουργὸς καὶ πρωθυπουργός, ὁ Δεβέζ, ἦτο τὸ φόβητρον ὄλων τῶν ὑπουργείων, ὅσα ἀνέλαβε κατὰ τὸ μακρὸν του πολιτικὸν στάδιον. Ἦσαν γνωσταὶ αἱ αὐστηραὶ του ἐγκύκλιαι περὶ τῆς ἀνελλιποῦς ἐκπληρώσεως τῶν καθηκόντων τῶν ὑπαλλήλων, ὅπως ἦσαν γνωσταὶ καὶ αἱ συνήθειαι του, νὰ μεταβαίη δηλαδὴ εἰς τὸ ὑπουργεῖον του λίαν ἐνωρίς, νὰ ἐνεργῇ αἰφνιδίως ἐπιθεωρήσεις εἰς τὰ διάφορα γραφεῖα, νὰ ἐξακριβώη τὰς ἀπουσίας τῶν ὑπαλλήλων καὶ νὰ τιμωρῇ αὐτὰς αὐστηρῶς. Ὁ πολιτικὸς κόσμος δὲ ἀνεγνώριζε, τὸν ζῆλόν του καὶ ἐνέκρινε τὴν αὐστηρότητα, μεθ' ἧς ἐπέδιωκε τὴν ἀκριβῆ λειτουργίαν τῆς ὑπηρεσίας.

Ὅλα ταῦτα ἐγνώριζα καὶ ἀνεπόλουν, ὅτε ἠνοιχθῆ ἡ θύρα τοῦ γραφείου τοῦ Σαθάνας καὶ εἰσῆλθεν εἰς τῶν κλητῆρων.

Ἦτο γέρον μετὰ πολὺ καλὸν παρουσιαστικόν, σοβαρὸς, ἀξιοπρεπῆς, μετὰ λευκὰς φαβορίτας, αἱ ὁποῖαι ἐπλαισιώσαν τὸ αὐστηρὸν του πρόσωπον. Ἦ ἀργυρὰ ἄλλοις. τὸ ἐμβλημα τῆς ὑπηρεσίας του, κρεμαμένῃ ἀπὸ τοῦ τραχήλου ἐπὶ τοῦ μαύρου καὶ τετριμμένου κάπως ἱματίου του, τοῦ προσέδιδε τὴν ὄψιν τελετάρχου.

Ἐπεκλίθη μεγαλοπρεπῶς καὶ ἠρώτησεν :

— Ἐκτυπήσατε, κύριε διευθυντά ;

— Ναί, κύρ-Γιάννη... Βάλε κανένα ξύλο εἰς τὸ τζάκι, γιατί ἐπαγώσαμε ἐδῶ μέσα.

Ὁ κλητῆρ ὑπεκλίθη ἐκ νέου ἀκολούθως, ὡς νὰ ἐξέτελει κάποιαν ἱεροτελεστίαν, ἠνοιξε τὸ κιβώτιον, ὅπου ἦσαν ἀποθηκευμένα τὰ ξύλα τὰ προωρισμένα διὰ τῆς

θερμάστραν, ἐβγαλεν ἐκεῖθεν ἓνα κούτσουρον στρογγυλόν, κανονικὰ κομμένον, τὸ ἐσταποθέτησεν ἐπάνω εἰς τὰ ἄλλα, τὰ ὁποῖα ἐκαίοντο ἤδη σπινθηρίζοντα εἰς τὴν πυράν, ἠγέρθη κατόπιν, ἐχαιρέτισεν εὐσεβάτως καὶ ἀπῆλθε.

— Τὸν εἶδες λοιπὸν τὸν κύρ-Γιάννην ; αὐτὸς εἶνε, μοῦ εἶπεν ἠσύχως ὁ Σαθάνας. Εἰς αὐτόν, εἰς αὐτόν καὶ μόνον, ὀφείλω καὶ τὴν προαγωγὴν μου καὶ τὸ παράσημόν μου. Χαμογελᾷς ;... Ἄκουσε λοιπὸν... Ποτέ μου δὲν ὑπῆρξα — τὸ ὁμολογῶ χωρὶς νὰ ἐντρέπωμαι — ὑπάλληλος μετὰ μεγάλου ζήλου πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν. Ἦμουν πολὺ πεπεισμένος ὅτι μόνον μετὰ τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα ἐγὼ ποτὲ δὲν εἶχα, ἤμπορεῖ κάθε ὑπάλληλος νὰ πράγεται. Εἶχα ὡστόσο τὴν καλὴν τύχην ὅπως ἀνεπίστως νὰ προβιβασθῶ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ὑποδιευθυντοῦ καὶ ἐπίστευα μετὰ εὐχαρίστησιν ὅτι αὐτὸ ἦταν πλεόν τὸ τέμα τοῦ ὑπαλληλικοῦ μου σταθίου καὶ μετὰ αὐτόν τὸν βαθμὸν θὰ ἔπερνα μετ' ὀλίγον καιρὸν τὴν σύνταξίν μου. Ὁ κύρ-Γιάννης ὅμως ὅπου εἶδες, ἔκαμε νὰ ἔλθουν τὰ πράγματα διαφορετικὰ, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ. Ὁ κύρ-Γιάννης εἶνε ἀξιόλογος ἀνθρωπος. Ἐκείνην τὴν ἐποχὴν τὸν εἶχα ἰδιαιτέρον κλητῆρα τοῦ γραφείου μου. Ἐσυνήθιζα τότε συχνὰ — ὅπως κάμνω καὶ σήμερα, αὐτὸ τὸ ὁμολογῶ — νὰ μὴ ἔρχομαι πολὺ ἐνωρίς εἰς τὴν ἐργασίαν μου. Μοῦ ἀρέσει νὰ πηγαίω εἰς τὸ θέατρον συχνὰ τὸ βράδυ καὶ δὲν ἐξυπονοῦσα πολὺ ἐνωρίς. Ὁ κύρ-Γιάννης ἐγνώριζεν αὐτὸ τὸ ἐλάττωμά μου καὶ ἤρχετο συχνὰ τὸ πρῶτὸ μέσα εἰς τὸ γραφεῖόν μου, ἔστρογγυλοκάθητο εἰς τὴν καθέδρην μου ἐμπρὸς εἰς τὸ τραπέζι τῆς ἐργασίας μου καὶ ἔπερνε κανέναν ὑπὸν ἀναπαυτικὰ ἐκεῖ εἰς τὴν θέσιν μου, ἀναμένων τὴν ἀφίξίν μου. Εἶχε καὶ μίαν ἄλλην ἀδυναμίαν ὁ καὶ μόνος ὁ κύρ-Γιάννης, καὶ ἴσως ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ τὴν ἔχη. Ἐπειδὴ συχνὰ μοῦ συμβαίνει νὰ ἐνδύωμαι εἰς τὸ γραφεῖον, ὅταν πρόκειται νὰ ὑπάγω εἰς κανένα γεῦμα ὅπου εἶμαι προσκεκλημένος, ἢ εἰς τὸ θέατρον, ἔχω ἐδῶ

εις τὸ ντουλάπι τοῦ γραφείου μου τὰ ρούχα ὅπου μοῦ χρειάζονται. Ὁ δὲ κύρ-Γιάννης, ὁ ὁποῖος ἦτο γοητευμένος ἀπὸ τὴν ἰσχυρὸν ροζέταν τοῦ παρασήμου τῆς Ἀκαδημίας, ὅπου εὐρίσκετο εἰς τὴν κουμπότρυπαν τοῦ σακκακιοῦ μου, τὸ ἔφερεν αὐτὸ πολλὰκις κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀπουσίας μου καὶ τὸ ἐφοροῦσεν, εὐφραίνόμενος νὰ δνειροπολῇ καὶ νὰ φαντάζεται διὰ κάμποσιν ὥραν ὅτι ἦτο καὶ αὐτὸς τάχα παρασημοφορημένος... Ἐτυχὲς νὰ τὸν ἰδοῦν πολλὰκις εἰς αὐτὴν τὴν στάσιν μερικοὶ συνάδελφοί μου τοῦ ὑπουργείου καὶ μοῦ τὸ εἶπαν. Ἐγὼ ἐγέλασα, χωρὶς ποτὲ νὰ τοῦ κάμω λόγον.

» Ἐνα πρῶτὸ ὅπου ὁ κύρ-Γιάννης, καθισμένος εἰς τὴν θέσιν μου καὶ φορῶν τὸ σακκάκι μου, ἐκαμάρωνε φιλαρέσκως τὸν παρασημοφορημένον ἑαυτὸν τοῦ, ὅπου ἔβλεπεν εἰς τὸν ἀντικρινὸν καθρέπτην, ἀνοίγει ἔξαφνα μὲ ὀρμὴν ἢ θύρα καὶ ἐμβαίνει μέσα εἰς τὸ γραφεῖόν μου ἕνας ἄνθρωπος βιαστικὸς καὶ καταθυμωμένος.

» Ἦταν ὁ Δεβέζ, ὁ νέος ὑπουργός, ὁ ὁποῖος εἶχε διορισθῆ ἀποβραδὺς καὶ ἤρχετο πρῶτὸ νὰ ἐγκατασταθῆ εἰς τὴν θέσιν του.

» Ὁ κύρ-Γιάννης ἐτρόμαξε καὶ εἰς τὴν ἀμηχανίαν του ἀρπάξε ἕνα φάκελλον ἐγγράφων ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ ἐπροσποιεῖτο ὅτι ἔψαχνε τάχα νὰ εὔρη κάτι ἐκεῖ μέσα.

» Ἐπερίμενε βέβαια ν' ἀκούσῃ κανένα λούσιμον... Ἄλλ' ἀπεναντίας μὲ μεγάλην του ἐκπλήξιν ἤκουσεν ἕνα ἀπροσδόκητον ἐγκώμιον.

« — Ἄ! ἐφώναξεν ὁ ὑπουργός μὲ στεναγμὸν ἀνακουφίστως. Δόξα σοι ὁ Θεὸς ποῦ εὐρίσκω ἐπὶ τέλους ἕνα ἀνώτερον ὑπάλληλον εἰς τὴν θέσιν του! Ξεῦρετε, φίλε κύριε... Σαβάνς, λέγεσθε, νομίζω; — ξεῦρετε λοιπόν, κύριε Σαβάνς, πῶς μίαν ὥραν τώρα πριγουρίζω εἰς διάφορα γραφεῖα τοῦ ὑπουργείου καὶ ὁ μόνος ὑπάλληλος τὸν ὁποῖον εὐρίσκω εἶσθε σεῖς!... Μὰ αὐτὸ εἶναι ἀνήκουστον!... εἶναι ἀφάνταστον! Ὁ μόνος ὅπου ἐκτελεῖ τὴ

καθήκον του εἶσθε σεῖς!... Καὶ εἶσθε ἕνας ἐκ τῶν ἀρχειοτέρων!... Σᾶς συγχαίρω εὐλικρινῶς, κύριε.

« Ἦθελε κάτι νὰ εἰπῆ ὁ καυμένος ὁ κύρ-Γιάννης, ἀλλὰ τὰ λόγια δὲν ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ, τόσο πολὺ τὸν ἐπνιγεν ἡ ἐκπλήξις καὶ ἡ ταραχὴ του. Ὡστε ἠρκέσθη νὰ χαιρετίσῃ ὑποκλινόμενος ταπεινῶς καὶ ἀξιυπρεπῶς, ὅπως τὸν εἶδες πρὸ ὀλίγου. Ἄλλως τε καὶ ἂν ἤμποροῦσε νὰ ὀμιλήσῃ, ὁ ὑπουργός δὲν τοῦ ἄφητε καιρὸν.

« — Εἶνε ἀφάνταστον, κύριε Σαβάνς! ἐξηκολούθησε νὰ λέγῃ. Ἄκους ἐκεῖ νὰ μὴ εἶνε κανεὶς!... Ἄλλὰ ἐννοιά σας! ἐγὼ θὰ φέρω τὴν διόρθωσιν, θὰ ἰδῆτε!... Τί εἶνε αὐτὸ ὅπου ἔχετε εἰς τὴν κουμπότρυπαν;... Τὸ παράσημον τῆς Ἀκαδημίας μόνον;... Μὰ βέβαια!... ἐσεῖς εἶσθε ἕνας ἐργατικὸς ὑπάλληλος, ὀλιγαρκῆς καὶ μετριόφρων. Ποῖος θὰ ἐφρόντιζε νὰ σᾶς ἀνταμείψῃ!... Θὰ φροντίσω ἐγὼ ὑμῶς. Θὰ λάβετε τὸ παράσημον τῆς Λεγεώνας! σᾶς τὸ ὑπόσχομαι. Θὰ τὸ ἔχετε μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας, μὲ τὰς παρασημοφορίας τῆς πρώτης τοῦ ἔτους. Ἄ!... δόξα σοι ὁ Θεὸς ἐπὶ τέλους, ὅπου εὗρηκα ἕνα ὑπάλληλον εὐσυνείδητον! Πόσων ἐτῶν εἶσθε;

« — Ἐξήντα!... ἐφέλλισεν ὁ κύρ-Γιάννης.

« — Ἐξήντα ἐτῶν! ἀνεφώνησεν ὁ Δεβέζ. Τί αἴσχος!... μὰ αὐτὸ εἶνε ἀφάνταστον... Νὰ μὴ προβιβασθῆτε ἀκόμη!... Θὰ γίνετε διευθυντής, κύριε Σαβάνς... αὔριον! ἢ ὄχι!! σήμερον μάλιστα. Θὰ φροντίσω ἐγὼ. Πρέπει νὰ καυτηριασθῆ αὐτὴ ἡ πληγὴ τῆς ὑπαλληλίας!... Θὰ διορθῶσω ἐγὼ τὰ πράγματα... Καὶ ἡ Βουλὴ θὰ μὲ βοηθήσῃ!... Εἶσθε ἀπὸ ἐκείνους, σεῖς κύριε Σαβάνς, οἱ ὁποῖοι συναισθάνονται ὅτι οἱ ὑπάλληλοι ἐξυπηρετοῦν τὸ ἔθνος. Ἐξακολουθήσατε νὰ κάμνετε ἔτσι τὸ καθήκον σας. Δεχθῆτε τὰ συγχαρητήριά μου.

« Καὶ ἔσφιξε τὸ χεῖρ τοῦ κύρ-Γιάννη.

» Ἦτο καιρὸς πλέον ν' ἀπέλθῃ ὁ ὑπουργός καὶ νὰ

φωνάζει καὶ εἰς ἄλλα γραφεῖα, ἐπειδὴ ὁ καιόμενος κύρ-Γιάννης ἐκίντησε νὰ σκάσει.

» Ὅταν ἐπήγα εἰς τὸ γραφεῖόν μου ἀργά, ὁ κύρ-Γιάννης ἐδέησε νὰ μοῦ διηγηθῇ τὰ διατρέξαντα. Δὲν ἤξευρα ὅταν ἤκουσα τὸ συμβάν, ἂν ἔπρεπε νὰ γελάσω ἢ νὰ στενοχωρηθῶ. Ἄλλὰ κατὰ τὸ βράδυ ἐξεκαθάρισαν τὰ πράγματα. Ὁ προϊστάμενός μου διευθυντῆς διωρίσθη σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας, καὶ ἐγὼ διωρίσθην εἰς τὴν θέσιν του, προβιβασθείς. Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ἔλαθα κατὰ τὸ παράσημον τῆς Λεγεῶνος. Ὅταν ὅμως ἐπρόκειτο εἰς ὑποχρεώσεως νὰ ὑπάγω νὰ εὐχαριστήσω τὸν ὑπουργὸν εὐρέθην εἰς ἀμνηχανίαν.

» Ἀπὸ τὴν δύσκολον θέσιν μου μ' ἔσωσεν ἓνας πικρὸς τός. Ὅτε ἀνέρωσα, ἐζήτησα καὶ ἔλαθα ἄδειαν ἐνὸς μηνός. Πρὶν δὲ λήξῃ ἡ ἄδειά μου, ἐξ αἰτίας μιᾶς εὐλογημένης ἐπερωτήσεως εἰς τὴν Βουλὴν, τὸ ὑπουργεῖον ἀνετράπη καὶ ὁ προβιβασμός μου ἐξησφαλίσθη πλέον.

« — Καὶ ὁ κύρ-Γιάννης ; . . . παρετήρησα. Δὲν ἔλαθε καὶ αὐτὸς καμμίαν ἀνταμοιβήν ;

« — Πῶς ὄχι ; ἀπήντησεν ὁ Σαβάνς. Τοῦ ἐχάρισαν τὸ παλῆρόν μου σακκάκι καὶ τοῦ ἄφησα εἰς τὴν κομπόζαν παν καὶ τὴν ροζέταν τοῦ παρασήμου τῆς Ἀκαδημίας.

(Μετὰφρασις)

5/9